

VETO

ALGEMENE STUDENTENRAAD

Studenten blokken...

Tot de dop erop volgt!

Wellicht ben hij een van die zovele studenten die zich te pletter blokken om er te komen op 't eind, bij de afrekening in juli of september. En tevreden dat je bent als het allemaal lukt! "En volgend jaar zien we dan wel weer verder". Het interesseert je dan waarschijnlijk nauwelijks, dat er intussen tamelijk alarmerende feiten zijn die je misschien toch maar beter tot een wat meer doordachte en meer geëngageerde ingesteldheid zouden brengen: er zijn op dit moment zo'n slordige 480.000 uitkeringsgerechtigden, zoals dat zo mooi heet, waarvan er zo'n 160.000 — en dat is één derde — jonger zijn dan 25 jaar... Wat dat precies betekent, kan je beter afschatten als je ook weet dat in 1964 — en da's nog niet eens 20 jaar geleden — slechts 4 werklozen op 100 jonger waren dan 25.

En wat dan nog? Mijn zorg, ik moet blokken. Trouwens: "Het ligt allemaal aan dat crisisbeleid van de Belgische regering. Die nieuwe maatregelen werken steeds meer de proletarisering en materiële achteruitstelling van de jeugd in de hand." Het klinkt goed en als je erover doordent, zal het wel blijken te kloppen ook, zeker; maar zulke Grote Waarheden zijn over pot en pint snel gebedideerd zonder dat ze veel ziel van de spreker bevatten. Het werkt trouwens verlamdend om die Ongrijpbare Regering in het verre Brussel voor alles verantwoordelijk te stellen en die verder van de zaak niet al te veel meer aan te trekken. Niet iedereen denkt er evenwel zo over. We hadden een gesprek met Patrick T'Seyen en Mark Maes van het Jeugdwerkloosheidscomité (wat een naam!) te Leuven. Zij denken er iets aan te gaan doen.

De dopper wikt, de regering beschikt

Waar denken zij wat aan te doen? Laten we de bestaande, protestopropende regelingen van de regering eens nader bekijken.

Vroeger kwam je van school af en je was gewoon werkloos, je dopte. Dat leverde minimum 13.000,- Bfr. per maand op. Martens V heeft evenwel sinds april jl. iets nieuws uitgedacht: schoolverlaters krijgen om te beginnen, bij het afstuderen, eerst een tijdje helemaal niets, ze maken een wachttijd door. Na dat tijdje — daarover seffens meer — komen ze dan in aanmerking voor een wachvergoeding, die kwa grootte-orde schommelt naargelang van de categorie waar je onder valt. Er zijn 8 categorieën waar je kan toe behoren, afhankelijk van je leeftijd en van je burgerlijke stand: je bent bv. +21 en gehuwd, of +21 en alleenstaande, of tussen 18 en 21 en alleenstaande, etc. Voor deze drie voorbeeldcategorieën loopt de uitkering terug van 19.526 fr., wat ongeveer evenveel blijft als vroeger, over 11.180,- fr. tot 8.500,- fr. Eens beneden de 18-jaar trek je nog 5.300,- fr. En probeer daar eens van te leven! Terloops gezegd: het vitaal minimum bedraagt 17.000,- fr.

Als we dan weten dat van de vele

jongere werklozen de grootste groep slechts lagere humaniora of technisch onderwijs genoten heeft en dus zelden 18 jaar oud is, dan weten we waarom zovele jongeren 's nachts in de straten willen verwalen. Bovendien — hebben we zopas al laten uitschijnen — komt het geld pas na een tijdje afgestudeerd-zijn op de proppen; tot dan zit je in een wachttijd. Die periode duurt normaal 6 maanden. Heeft men evenwel een studentenjob uitgeoefend, dan wordt deze wachttijd verlengd — o bittere paradox — met één maand per maand studentenjob. En was dat maar alles!! Als je op de dag van afstuderen (1 juli) ouder bent dan 18, begint je wachttijd pas te lopen op 1 augustus in de plaats van onmiddellijk. Het is zelfs nog ingewikkelder én wraakroepender dan dat. Even toelichten met...

Een voorbeeld in ekstenso

1) Goed. Het is 1 juli. Met je identiteitskaart op zak en de moed in de schoenen, plus je hoofd vol Wetschmerz stap je naar het RVA-kantoor. De markt der doppers ligt voor je voeten! Op je identiteitskaart lezen we dat je Gustaaf Vandenbrande heet, in Zichem-Zussen-Bolder woont en geboren bent op 8 mei 1966 (we veronderstellen dat het 1983 is). Op 1 juli, vandaag dus, begint het wachten. En, vermits je nog geen 18 bent, wacht je slechts 75 dagen. Juicht, want op 28 september 1983 trek je reeds je eerste wachvergoeding. Ja, jij wel Gustaaf, want ook op 28 september 1983 zal je (dank zij de Goede God en de voorzienigheid van Papa en Mama) nog steeds geen 18 zijn!

2) Minder gelukkig. Het is 1 juli. Met je passeport en universitair diploma op zak, de knikkende knieën bijna in je boots en je hoofd vol kursussen en tesisweën stap je naar het RVA-kantoor. De doppers-met-akademische-graad staan te popelen van ongeduld tot jij hun rangen zult vervoe-gen. Ze zullen lang moeten popelen, want jij heet tevoallig Marsel Lieleput en je bent geboren op 11 november 1961 Merde! Je vader en je moeder kwamen allebei van goeden katholieke huize en hebben zich zodoende nooit onder elkaars gordel gewaagd voor ze in het bootje stapten. En daar zit jij nu mee: want zie, op 1 juli 1983 bent jij al véél ouder dan 18 jaar. Mama, wat heb je hem aangedaan? Niks aan te doen, Marselleke, je zal moeten wachten tot 1 augustus alvorens je kan beginnen wachten. En dan kan jij 150 DAGEN ofte 6 (lange) MAANDEN met je vingers zitten draaien. Wat wil zeggen dat je pas op 28 JANUARI 1984 je eerste (wachttijd?) stempel kan gaan halen.

3) Last but not least: de vrouw die tussen de stoelen viel, Katelijntje van Gaverre. Katelijntje, ocharme, kwam ter wereld op 5 september 1965. Ook zij spoedte zich op 1 juli '83 naar het RVA-kantoor, is nog geen 18, dus begint haar wachperiode onmiddellijk te lopen. Maar. Op 28 september (de dag waarop Gust reeds zijn eerste stempel kon halen) is Katelijntje tot scha en schand van haar nageslacht wél reeds 18 jaar geworden. Dat wil dus zeggen: wachttijd is begonnen op 1 juli (K. was nog geen 18), normaliter had ze reeds een dopje op 28/9, maar heeft ondertussen een grootse 18-jaar fuif gegeven en nu... kan ze op haar kont blijven zitten tot 28 december en dan ontvangt ze haar Iste stempel.

Neem bij dit alles in ogenschouw: onze drie voorbeelden moeten zich

tijdig aanmelden bij de RVA, zoniet zijn ze niet op tijd 'in regel' zoals de incrowd dat zo mooi kan zeggen. Bovendien! (en dit is pas hot news). Er bestaan voor vadertje staat de wettelijke mogelijkheden om iemand van -18 jaar na 6 MAANDEN uit te sluiten, iemand van +18 jaar kan na 9 maanden uitgesloten worden en iemand van +26 jaar kan na 1 JAAR uitgesloten. Let wel: de gegeven tijdsintervallen zijn bij benadering; bovendien is het een theoretische mogelijkheid die zelden in de praktijk wordt toegepast.

Kan je je nu verdedigen tegen zo'n uitsluiting? Ja. 't Is te zeggen... De facto komt het erop neer dat je moet bewijzen dat je je wekelijks hebt aangeboden voor een plaats op de arbeidsmarkt. Welke dopper heeft daar na 5 maanden nog de moed voor? De stok achter de deur, dus. Laat die mannetjes bij het begin van hun wachvergoeding maar ambras maken op de Oude Markt in Leuven, de RVA krijgt hen wel klein, of wat dacht je?

Aktie, harde actie!

Wat stellen de nijvere jongens van het jeugdwerkloosheidscomité (hèèèè!) nu voor om te doen? Dat er eens iets gebeurt tegen zoveel onrecht, en de

vervolg op p. 4

Guatemala:

Een volkerenmoord!

Terwijl in Genève de voorbereidende ontwapenings-besprekingen voortboeren, wijd de Westerse Grootmacht nr. 1 rustig in zijn achtertuin. Centraal-Amerika is sinds jaar en dag het lastige hoekje, vergeven van het onkruid, waar de US blijkbaar zelfs met zijn beste en duurste herbiciden geen blijf mee weet. De bananen van de United Fruit Company zijn in gevaar, ze worden aange-tast door een gevaarlijke worm die "verzet" heet. Slechts weinige middelen kunnen hier tegen baten: Geheim Antikommunistisch leger, Witte Hand, Escadron van de Dood. In Centraal Amerika is een genicidie bezig en het urgentiepunt is Guatemala.

Rios Montt, de recentste "hand-haver van orde, vrede en recht" in Guatemala. Sieg Heil!

Weekblad. Jaargang 9, '82-'83. Nr. 15, dd. 21 januari 1983.

V.u. Marcel Meeus. Van Evenstraat 2D, 3000 Leuven. Tel.: 016/22 44 38.

Redakties steeds op vrijdag tussen 16.00 en 19.00 uur (open voor ieder) op 't Stuc, Van Evenstraat 2D, 1ste verd. Art. binnen 1 week vóór verschijnen.

Abonnementsprijs per jaarg.: 150 fr. (gewoon), 350 fr. (steun) Te starten op rekening nr. KB 431-0079541-68 t.n.v. ASR-Veto, Van Evenstr. 2D, Leuven, met vermelding 'Veto-abonnement'.

□ Sorry □

Wegens tal van onvoorziene omstandigheden — de Vetoredactie bestaat ook maar uit mensen — konden wij in dit nummer géén verslag publiceren van de VRG — kunst in huis — tentoonstelling van "Hedendaagse Vlaamse beeldende kunst in de Nieuwe Valk. Driewerf helaas, deze tentoonstelling loopt nog tot 26 januari dus wij zullen ons best doen om ze vooralsnog toch te verslaan in de volgende Veto. Met excuses van onze cultuurmedewerkers.

de redactie

De jeugd zal hard toeslaan als het met de werkloosheid niet snel beter wordt. Ze neemt haar deprimerende lot niet langer. (Uit Jill en Leon Uris' fotobok "Ireland, A Terrible Beauty")

Guatemala is een land dat — eigenaardig genoeg — hier in Europa bitter weinig aan bod is gekomen gedurende de laatste jaren. De problematiek in deze streek werd bijna continu overschaduwd door de gebeurtenissen in El Salvador en Nicaragua, op de verdwijningen van Serge Bertin, Walter Voordeckers en Ward Capiou en de moordpartij bij de bezetting van de Spaanse ambassade in '76 na. Slechts de laatste maanden is hier verandering in gekomen, en dan vooral vanuit kerkelijke hoek. Bij nader toezien blijkt dit gebied immers het proefterrin bij uitstek wat betreft "antiguerillatactieken": verdwijningen, moorden en massamoorden, kortom: onderdrukking volgens een boers recept, gekruid met enkele fines herbes om het geheel wat smakelijker te laten overkomen: individuele hersenspoelingen en massale indoktrinatie.

Een beetje... geschiedenis

Tussen de vierde en de zesde eeuw na Christus kende het Mayarijk een absoluut hoogtepunt, dat langzaam zou uitdijnen naar de zestiende eeuw toe, toen de Spaanse kolonistoren deze immense cultuur een vlugge, zei het niet pijnloze, dood toebrechten. Aldus maakten de Maya's kennis met wat de Westerse beschaving te bieden had: het grondgebied werd verdeeld onder een aantal topmilitairen; hun erfgenen institutionaliseerden het systeem van het grootgrondbezit en promoveerden de inboorlingen tot de stand van lijfeigenen. De handel met de kolonie was, zoals toen gebruikelijk was, door het moederland gemonopoliseerd, met alle economische gevolgen vandien. De spanjaarden bevrijdden de indianen van hun barbaar-

se rijkdom en hun heidense cultuur, de kerk gaf hen de Christelijke civilisatie mee. Het trotse Mayarijk maakte in één stap de grote sprong voorwaarts naar het verpauperde Guatemala.

De volgende eeuwen brachten weinig of geen verandering: de plaatselijke adel bevrijdde zich in 1821 van de Spaanse kroon en bekeerden zich eerst tot Groot-Britannië, erna tot de USA. In naam van de *liberté, égalité & fraternité* werd stilaan het lijfeigenschap officieel afgeschaft en vervangen door een ingenueus neo-raciaal klasstelsel: de indianen werden meestal seizoenarbeiders, die ergens nog een klein (onvoldoende) lapje grond hebben. De landino's, halve spanjaarden, zijn meestal vaste werkkrachten op de finca's, de grote landeigendommen. Tijdens de oogst fungeren zij als opzichter van de seizoenarbeiders. De rol van de autentieke spanjaarden spreekt wel voor zichzelf.

Ook werd het duidelijk dat Guatemala nooit uit zijn economische impasse zou geraken: het overgrote deel van de opbrengst van de produkten bleef (en blijft) in buitenlandse handen. Amerikaanse firma's konden herhaaldelijk onbillijke toestemmingen loskrijgen van de openevolgende Guatemalteekse regeringen. Zo onttegende de regering van generaal Armas in 1954 zo maar eventjes 80.940 hectaren vruchtbare landbouwgrond om te aan de United Fruit Company te ... schenken.

Democratie is in dit land bijna continu een ongekend woord geweest. Slechts twee openevolgende presidenten, Arévalo en Arbenz brachten enkele hervormingen die de arme pachters ten goede zouden komen.

vervolg op p. 8

REDACTIONEEL

If perception organs close, their object closes also

De laatste weken werd in Veto heel wat aandacht besteed aan de moeilijkheden die "Schamper", het studentenblad van de RUG, ondervindt om haar werking autonoom verder te kunnen ontplooiën. Wellicht heeft dat veel te maken met een geestesverwantschap tussen Schamper en Veto. De sfeer errond legt echter de ziel bloot — als ze er nog is — van de studentenwerking aan de Vlaamse universiteiten.

Natuurlijk schopte Schamper tegen nogal wat schenen her en der, allicht was de informatie die ze brachten niet altijd de meest diepgravende. Maar niemand heeft

eerste instantie uit oneerlijke motieven uiteindelijk zoveel baat bij discussies over punten en komma's. Schamper was en is belangrijk als een geinstitutionaliseerd discussieforum, als een bron van informatie voor de modale student — en schijnbaar laten steeds meer studenten zich modelleren — over wat voor en over hem beslist wordt, én als mogelijkheid van verzet tegen wat de eigen studentenwerking uitricht. Net zoals Veto.

Maar de studentenwerking in Gent is niet meer de zaak van velen. Om niet te zeggen de zaak van enkelen. Een zeer onduidelijke structuur, zonder enige coherentie laat sommigen dan toe om snel macht te verzamelen. Hoewel daarbij niet verondersteld moet worden dat dit in

gebeurt, is het bijna onvermijdelijk dat op de duur een nogal eigengereid optreden ontstaat bij de weinigen die aan de moeilijk te vinden top vertoeven. Mistappen liggen dan in de lijn der verwachtingen. Evengoed ligt een nog grotere desinteresse van de "massa" in de lijn der verwachtingen. Evengoed willen die mensen de kritiek monddood maken, omdat ze zich in een steeds meer kwetsbare positie gemanoeuvrerd hebben.

Niemand moet hierover een klaaglied aanheffen. Men steke de hand in eigen boezem, tenzij men ze reeds voldoende uit de mouwen gestoken heeft om een bijdrage te leveren aan een studentenwerking van velen, die voor velen openstaat. Uiteindelijk krijgt de modale stu-

dent de werking die hij verdient. Hij kan immers beter weten en doen.

De werkelijke reden van Schampers moeilijkheden ligt immers in het feit dat het blijkbaar niemand nog kan schelen wat er op onderwijsgebied, op sociaal gebied, op politiek gebied aan de universiteit gebeurt. Anders was het onmogelijk geweest dat enkele mensen, uit één belangengroep, bijna Schamper de mond hadden kunnen snoeren. Schamper was de emanatie van de interesse van studenten voor hun omgeving. Met het verdwijnen van die interesse zal ook Schamper verdwijnen.

De redactie

LEZERSBRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen gereserveerd worden op het Veto-sekretariaat, 't Stuc, Van Evenstraat 2D, 3000 Leuven, verdieping 1, deur 6. Schrijfsels, waarop men geen naam durft te zetten of die niks te maken hebben met de Veto-inhoud, worden verbannen naar de doofpot of de prullenmand. "Naam en adres bij de redactie bekend" is een moeilijk te vinden achterpoortje, onze zachtmoedige schaar is een soms te zoeken inleverpoortje. Dus, als iemand van jullie nu nog zin heeft...

Beestachtig

Woensdagnacht, 12 januari, ca. 1.30u. Zij fietst warm ingeduffeld tegen de winternachtkoude naar haar kot, na een bezoek aan een goede vriend. Via de Naamsestraat en de Zeelstraat naar de andere kant van de Oude Markt. 's Nachts niet zo'n gezellig traject, maar het kan nu eenmaal niet anders. Reeds bij het indraaien van de Zeelstraat valt haar oog op 6 à 7 jonge kerels. De lichte ongerustheid bleek halverwege de straat pure realiteit te worden. Eén van de dronken of gedroegde kloten bespringt haar, letterlijk. Beiden smaken samen met de fiets tegen de grond. Door de val raakt ze gelukkig uit zijn greep. De kwal weet echter haar sjaal te grijpen en sleurt haar achter zich aan. Hoewel de sjaal behoorlijk klemt rond haar nek, weet ze zich toch uit de wurggreep te verlossen, haar fiets te grijpen en verschrikt en geschokt naar haar kot te ontkomen.

Ondertussen staan de anderen zichzelf te verknukelen terwijl het sappige kwijl uit hun muil en penis druipet bij het zien van zoveel "mannelijke durf". In de kafees in de buurt heeft men ook wat gemerkt. Een beetje ambianse op straat is mooi meegenomen, niet? Haar een handje helpen is teveel gevraagd. De pint zou kunnen warm worden.

Een slapeloze nacht, een ontwrichte schouder, pijn in hals, knie, hoofd en hand, en geen sjaal meer, dat is de balans aan de ene kant. De andere zijde heeft tussen twee kafees in weer even een verzetje gehad. Leuven heeft toch altijd wat te bieden.

Gekastreerd moesten jullie worden. Met het boiste en meest verroeste mes dat er te vinden is. Ik bid de Heer dat ik jullie ooit persoonlijk mag ontmoeten. En ik beloof jullie, of je nu één voor één of allemaal tesamen komt, dat je het geweldigste orgasme uit je loopbaan zal beleven. Ook het laatste.

Naam en adres bekend op de redactie P.S. Uiteraard hebben jullie, stelletje schrikschrijvers, niet de durf de zelfgebreide, rode sjaal op het redaktielokaal van Veto te bezorgen.

Schamper I

Met grote belangstelling las ik vorig week het VETO-hoofdartikel over de 'verwikkelingen in Gents Sociale Raad'. Ik wil van de gelegenheid

gebruik maken om de twee auteurs van het artikel, Pieter 't Jonck en Guido Janssens, te feliciteren met hun aanpak. De eksaktheid van de feiten, de nodige objectiviteit en kritische bedenkingen, de volledigheid van de informatie. Zelf heb ik 2 jaar aan de RUG in Gent gestudeerd, en ben nogal nauw betrokken geweest bij de verwikkelingen die door jullie worden beschreven. Ik zetelde 2 jaar in de Algemene Vergadering van het FK (Fakulteitenkonvent) en in een aantal 'parasitaire' komite's en commissies. Tevens was ik, eerst sekretaris, dan voorzitter van POLITEIA, de fakulteitskring van de studenten in de Politieke en Sociale Wetenschappen te GEnt. In deze hoedanigheid kan ik getuigen van de juistheid van de aangehaalde feiten. Nochtans kan ik mij niet van de indruk ontdoen dat het relaas werd geschreven door een student van de RUG-zelf, want zo nauwkeurig zijn lijkt mij anders onmogelijk voor een buitenstaander. En het artikel ademt zo de typische stijl van Hans Blok uit. Of wellicht was hij de voornaamste bron en tipgever. Misschien kan in een volgend artikel de stem van de andere helden in deze sombere geschiedenis worden gehoord...

Ik lees verder in VETO dat vanaf februari een serie begint over 'De Vlaamse Uniefs'. Graag wil ik mijn medewerking verlenen aan deze reeks, meer bepaald wat betreft de situatie aan de RUG en de vergelijkingspunten met de KUL. Met de groeten van,

Charles van Rensyngh
Sociale Wetenschappen

Schamper II

Mijnheer de hoofdredakteur,

Tot mijn grootste verbazing las ik in nummer 13 van uw geëerd tijdschrift van 7 januari laatstleden een bijdrage over de Sociale Raad bij de Rijksuniversiteit te Gent. Deze bijdrage bevatte — en steunde vooral op — een reeks verklaringen van mijn kollega-raadslid, de Heer Hans Blok. Waarom werd slechts één lid van de sociale raad geraadpleegd? Andere studentenverteenwoordigers kontakten had u wellicht de mogelijkheid geboden aan uw lezers objectieve en juiste informatie te verstrekken. Wat laat u toe te bevestigen dat ik

'noot ook maar een poging onder namen heb om ernstig mee te werken aan het verstrekken van de blijkbaar zo nodige objectiviteit door zelf schamper de handen uit de mouwen uit te steken', en dat 'niemand mij daar tegenhiel'. Mag ik u erop attent maken dat ik bijna een hele academiejahr (nl. 1977-78) elke avond, tot de vroeg morgenuren, voor tik- en plakwerk de Schamperredactie kwam verzoegen? Dat ik het volgend jaar, redakteur werd van het "t Balanske", en onmiddellijk in de kolommen van Schamper zelf bekritiseerd werd wegens 'plagiaat' (van je vrienden moet je hebbe)! En ook al verschenen een aantal bijdragen van mij in het door u zo geprezen studentenblad,

vervolg op laatste pagina

AUDIO

VERKOOP & SERVICE

Sony - Marantz
Bang & Olufsen
Dual - Sanyo - Akai
Lenco - Grundig
Pioneer - Panasonic
Yamaha - B & W
Revox - Tandberg
enz

Donderdag gesloten

(016) 22 43 64
Diestsestraat 164-168
3000 LEUVEN

VIDEO

VERKOOP & SERVICE

SONY
UMATIC
BETAMAX
PANASONIC
SANYO
BANG & OLUFSEN
GRUNDIG

Donderdag gesloten

ADVERTENTIE

ecomag

AUDIO
AV
video

Publimage

Het ei van Newton

Ik zou zeggen, een goeiedag, je luistert naar Radio Newton, de golftegenwoordig en door jou. Aan de praatpaal zit Christoffel C. en die serveert weer het lokale nieuws-magazine «To egg of not to egg, that's the Newton». Vandaag staat op het menu: een kijk op de situatie in Leuven radiolandje, de komende etheroorlog en natuurlijk een spelletje, Radio Newton doet het weer, maar eerst wat muziek. (*I like the sound of breaking eggs, Nick Newton*)

Wie op Leuvense FM-band laverteert mag niet klagen over de hoeveelheid stations, die hij tegenkomt op de stukken megahertz, waar lokale of vrije radio's hun grimmissen en goocheltoeren uit de antenne schudden. 6 exemplaren konden wij tellen op een doordeweekend zaterdag en waar schijnlijk vergeten we nog sporadische garage-, keuken- en zolderzenders, die enkel in de ether kruipen als de wind goed zit. Voor wij die 6 radio's met de lorgnet bevesten draaien wij eerst wat muziek. (*Music and eggs, Imaginewton*)

Een alfabetische volgorde is nooit weg en daarom mag Radio Aktief als spitsafbijter de revue passeren. Deze leuke jongens uit Kessel-Lo lijken ontsnapt uit de Hiversum-3-dierentuin: ze willen koorddans en een dipool-

tenne en muzikaal behang leveren. Radio Atlantis moet zowat de eerlijkste zender uit de regio verbeelden: de deejays zijn stom maar ze steken het niet weg, evenmin als de laatste plaat van een Vlaamse zanger. Radio Maeva Lokaal, de nieuwe eend in de bijt, mag beschouwd worden als een afkooksel van de blauwe Maevamoeder, die zelf al flauwe thee is. Maar goe, Maeva heeft nooit veel schaamtegevoel getoond. Voor de drie andere: aangepakt worden muziek, maestra.

(*Pass the eggie, Musical Newton*)
En route. Radio Sinjaal, pas weer in de lucht, heeft belangrijk troeven. Op hun medewerkerslijst staan a) minstens één nietsvermoedend Scorpoid, b) minstens één familielid van een burgemeester, c) één gemeenteraadslid, die Scorpio graag gebruikt in zijn propaganda, die Scorpio waarvel ze om de radio niet politiek te binden maar die wellicht om dezelfde reden bij Sinjaal werkt. O ja, nog sinjalaren dat ze het BTW-nummer 423.117.364 hebben. Radio Scorpio zat en zit in moeilijkheden: een zender met kuren, een antenne met hoogtevrees, een verder zoeken naar dat eigen gezicht dat geen geld mag kosten en een slingeren tussen beslissen met weinig en opereren als groep. Kortom, we horen er nog van. Vrije

Radio Leuven, de laatste in ons rijtje, weet niet altijd waar zijn of haar hoofd staat. Populair willen ze zijn maar informatief ook, al beperkt dat laatste zich meestal tot de mededeling dat ergens een supermarkt opengaat. Manhattan- en BRT-2-kwal Jo met zijn instrument weet ook niet naar wie lonken: Sinjaal licht hem wel maar Scorpio is geen konkurrent op de publiciteitsmarkt. Wwala, tijd voor muziek. (*You can't hurry eggs, Phil Newton*)

Tot zover ons overzicht van de Leuvense ether ofte etter. Radio Newton komt er nog bij natuurlijk, als beste station, wat betekent dat zeven zenders naar jullie gunst dingen en vooral naar de gunst van King Poma, die binnenkort de legale frekwenties uitdeelt als een overjarige Sinterklaas. De Falklands waren het synoniem voor oorlog in 1982, in 1983 zullen het de Megahertz-ellanden worden. Maar wat zou het? Het is immers tijd voor ons spelletje. Tel de schoenmaat, het IQ en de leeftijd samen van de populaire deejay Wiv, gekend van ons smartsappen-programma «Kreten en Gelfuister», en zend het getal op naar Radio Newton. Onder de juiste inzendingen verloten we deze plaat: «Hopelessly devoted to eggs» van Olivia Newton-John.

Vorige week werd in een eerste artikel over besparingen aan de universiteiten uiteengezet wat en waar er bespaard moest worden. Hoe de KUL dat aanpakte, kwamen we slechts na heel wat zoekwerk te weten; het hieronder volgende overzicht is dan ook ver van volledig. De gevolgen van de besparingen zal iedereen echter al gauw aan den lijve ondervinden. Al was het dan maar omdat er lessen zullen wegvallen, seminars wijzigen enz.

De academische raad was vrij duidelijk over de wijze waarop besparingen aan de faculteiten moeten georganiseerd worden. Afdelingen worden niet voorzien. "De universiteit voelt zich geëngageerd tegenover haar personeel en zal niet afwijken van de voorwaarden onder de welke ieder in dienst is getreden", zei Piet De Somer in zijn openingsrede van het academiejaar. Toch moet er bij voorkeur op personeel bespaard worden. Dit zal moeten gebeuren door het niet opvullen van vrijgekomen mandaten. In het geval men de vooropgestelde besparing niet kan realiseren mag men voorlopig ook op werking besparen (d.w.z. gebouwen, aankoop of onderhoud van materialen enz.). Dit heeft soms eigenaardige gevolgen. Een voorbeeld. In de bibliotheek van Pol en Soc is men ertoe gekomen de abonnementen op bepaalde tijdschriften op te zeggen. Hoewel men er wel op geleid heeft enkel die abonnementen op te zeggen die elders op de unief reeds beschikbaar zijn, is dit toch vervelend, omdat een beter geïntegreerd bibliotheekstelsel wel in volle ontwikkeling is, maar nog niet in die mate op punt staat dat men zonder veel tijdsverlies aan de nu ontbrekende informatie kan geraken. Dit is natuurlijk veel minder erg dan wat er in Gent aan het gebeuren is. Daar heeft men namelijk jaren gewerkt om het boekenfonds van de rechten, dat op twee adressen verspreid zat, samen te brengen; nu moet men er echter toe overgaan om vrij belangrijke tijdschriftabonnementen op te zeggen omdat er geen geld meer is. De gevolgen voor wetenschappelijk werk aan de rechtsfaculteit op termijn zijn bijna niet te overzien.

Slechts enkele uitzonderlijke gevallen zou men ook uit de reserves van de faculteit mogen putten. (Dit zijn de gelden die in de loop der jaren zijn opgespaard.) De faculteiten moeten hun crisisbegroting ter goedkeuring aan de faculteiten voorleggen. Op A.R. werd een begeleidende inleveringscommissie samengesteld met als leden E. Snoeys, J. Van Der Eecken, P. Pinoy, Dr. K. Heremans en ir. P. Philips.

Pensioenen

Een bijzondere begeleidende maatregel van de regering bij de besparingsbesluiten, om deze gemakkelijker te kunnen realiseren was het terugbrengen van de emeritaatsleeftijd van professoren van 70 naar 65 jaar.

Om de gevolgen van het plots invoeren van deze maatregel op de onderwijsprogramma's — men had daar nog geen rekening mee gehouden — te vermijden werd wel een uitzondering gemaakt voor professoren die nu reeds de pensioensgerechtigde leeftijd bereikt hebben en dus onmiddellijk op rust zouden moeten gesteld worden. Deze profen kregen nog twee jaar uitstel. Dit laat toe de rektoren van alle universiteiten eveneens toe hun ambtsperiode uit te zitten (voorzover zij in de 'gevaarzone' zitten natuurlijk).

In augustus 1982 verscheen van Ruca-professor Kennes een vrije tribune in De Standaard "Professoren met pensioen op 65 jaar, een wijze maatregel?" Daarin betoogt hij enerzijds dat deze maatregel de staatsuitgaven eerder zou doen stijgen dan dalen (door verhoogde pensioenskosten). Dat is wellicht niet onmogelijk, het zou niet de eerste maatregel zijn die een averechts effect heeft. Het is echter zeker niet de hoofdbekommernis van dit individu. Na nog even op de onschatbare waarde van professoren tussen hun 65ste en 70ste gewezen te hebben (zorgt hij niet voor zijn opvolging?) komt het ware probleem voor de dag. Hij heeft niet genoeg dienstjaren als hij 65 is om te kunnen genieten van een volledig pensioen, en ziet daardoor zijn rustige oude dag gebocot. Immers: "Heel wat onder hen hebben nog financiële lasten af te korten (voor de bouw of aankoop van eigen huis), en hebben nog studerende en/of uit te huwelijken kinderen" enz. Bedenklijk in een tijd waarin mensen die het met heel wat minder moeten stellen, ook hun toekomst bedreigd zien. Dat was ook de reactie van prof. Derine van de Ufsia in een volgende vrije Tribune, waarin hij evenwel ook het kabinet een veeg uit de pan gaf voor hun ondoordachte "kreativiteit". Ook voor onze rektor bleek deze maatregel moeilijk te slikken. Op zichzelf acht hij ze onbelangrijk. Hij zag er in zijn openingsrede wel een belangrijk prestigeverlies in voor de academici. "Tot nu toe waren de statuten van magistraten en hoogleraren gelijklopend. Die gelijkheid werd thans ongedaan gemaakt, hetgeen ergens een depreciatie blijft in de hiërarchie van de hogere ambten." Deze kontraktbreuk, zoals hij het noemt, brengt echter ook onzekerheid omtrent de toekomst voor academici. Het grote nadeel is echter, aldus de rektor, dat er, hoewel dat tot de intenties behoorde, door deze maatregel helemaal geen plaats vrijkomt voor jonge vorsers, vermits

Hoe aan de KUL?

inderdaad een van de weinige besparingsmogelijkheden erin bestaat de afgevallene professoren niet te vervangen. Het WP wordt dan ook veel zwaarder getroffen dan de professoren in zekere zin. Maar ook voor de werking van de universiteit is deze regeling funest, vermits de vrees niet ongegrond is dat de 'betere elementen' niet meer zullen kiezen voor een universitaire loopbaan. Over het WP straks iets meer.

Kumulieren mag

Eigenaardig is wel dat de kumul bij professoren niet aangepakt werd. Nochtans was dat o.a. een van de vakbondseisen en is kumulatie van ambten overal elders wel aangepakt. Tijdens de diensturen is er voor ambtenaren geen kumulatie toegestaan tenzij ze inherent is aan het ambt, maar ook dan nog blijft ze onbezoldigd. En ook voor ambten daarbuiten gelden zware beperkingen. Voor de onderwijssector gelden analoge maatregelen, maar er is een overgangsregime voorzien.

Voor hoogleraren liggen de zaken anders. Als zij verklaren geen andere bezoldigde activiteit te hebben (politieke mandaten uitgezonderd) die een groot deel van hun tijd in beslag neemt, dan hun volledige opdracht, worden zij aanzien als iemand met een hoofdteekening aan de universiteit, en mogen zij met toestemming van de Raad van Beheer nevenfuncties uitoefenen.

Andere professoren worden bezoldigd in uurregeling, dit betekent voor ongeveer de helft van de wedderegeling. Maar wat is een groot gedeelte van de tijd? En is iedere aanfigte wel te vertrouwen. Het kan eigenaardig klinken, maar professoren zijn ook maar mensen. Nu hadden Coens en Tromont wel een voorstel uitgewerkt dat een betere controle toeliet, en strengere criteria bepaalde, maar dat voorstel is in een ministerieel comité voor de ministerraad gescheit. Onder druk van de "universitaire lobby, of van de liberalen (zoals sommigen beweren, maar dat zijn misschien kwaadsprekers?)".

Hoe dan ook, dit is weinig verantwoord. Hoewel het niet verstandig is om elk bijkomend ambt te verbieden voor professoren (om velerlei

De troise burch der philosophia is gebouwd in de zalige tijd dat er nog geld was... Ook op de 'wijsheid' moet nu ingebonden worden.

(foto WIV)

er iets zou uitlekken. Men eiste ook van de centrale en technische diensten een zelfde inspanning, en er moest een werkgroep gestart worden "om een inleveringsprogramma op langere termijn op te stellen, waarbij een meer selectieve aanpak mogelijk zou worden (o.m. om onderzoek gericht op het creëren van zinvolle nieuwe jobs verder te kunnen stimuleren). In eerste instantie vonden veel leden van de fakulteitsraad zelfs dat niet alle faculteiten evenveel moesten inleveren, waarbij men erop wies dat F.T.W. reeds heel weinig werkte en dat men door allerhande technische innovaties reeds heel wat besparingen mogelijk maakte. Overigens is dit een van de faculteiten die door haar contacten met de industrie natuurlijk veel kan opbrengen voor de universiteit. Hierbij moet ook vermeld dat er een positieve aanpak van de

het WP (wetenschappelijk personeel) ervan te overtuigen is te krimpden. Toch zag men zich daar genoodzaakt diep uit de fakultaire reserves te putten, en kwam men in december slechts aan 47% van het te realiseren bedrag. In toegepaste wetenschappen zag men zich genoodzaakt de problemen in hoofdzaak af te wentelen op het tijdelijk wetenschappelijk personeel, dat beroepsmatig in deze kwestie natuurlijk het zwakst staat. Hier en daar moest een prof het ook met een sekretarisse minder stellen.

Voor veel mensen van het tijdelijk wetenschappelijk personeel is dit uiteraard een pijnlijke kwestie. In godsdienstwetenschappen bv. wordt het mandaat van Marc Verenne, assistent Oud Testament niet verlengd. Zijn doktoraatstesis is evenwel nog niet af. Hij is getrouwd en vader van twee kinderen. Hij doceert één vak en mag dat blijven doceren en er eksamen van afnemen. In januari is hij ook nog ombudsman. Gezien zijn diploma heeft hij weinig uitzicht op werk.

Twee gevolgen

Globaal gezien kan men stellen dat de besparingen aan de faculteiten tot een tweetal gevolgen gaan leiden. Een is eerder technisch van aard, het andere heeft voor de studenten dan weer een onmiddellijke relevantie. Het eerste betreft de verhoudingen in het personeelsbestand. De regering voorzorg een aantal begeleidende maatregelen bij de voorgeschreven besparingen. De voornaamste daarvan was de pensioeregeling. Maar er zijn niet zoveel professoren die binnen een afzienbare tijd op pensioen zullen gaan, 47 om precies te zijn. Het gevolg is dat er meestal nogal few assistenten wordt bezuinigd.

Zoals in de faculteit Godgeleerdheid; het bovenstaande geval is daar zeker niet uniek. Op de verhoudingen tussen AP (profen en docenten) en WP (wetenschappelijk personeel en tijdelijke of vaste assistenten) is echter een norm gesteld. Op een totaal van 100 AWP'ers mogen er maar 40 AP'ers zijn. Deze norm werd in de pers vaak als een nieuwheid voorgesteld, maar bestaat in feite al lang. Traditioneel wordt deze norm in de meeste faculteiten overschreden. De verhoudingen zullen in de komende jaren echter nog meer worden scheefgetrokken doordat er vooral WP-mandaten onopgevolgd zullen blijven. Vanuit budgetair oogpunt moet men overigens de bedenking maken dat een AP-mandaat equivalent is aan meerdere WP-mandaten. In het licht van het feit dat de scheidslijn tussen de werkzaamheden van profen en assistenten soms ver van duidelijk is, rijzen hierbij toch vragen. Niet voor niets wordt door velen aangedrongen op meer gelijkstelling van de statuten, hoewel wellicht niet om louter financiële redenen.

Werking beknot

Het tweede probleem is nu vrij evident. Doordat er minder personeel komt zal moeilijker worden de werking op hetzelfde peil te houden. Zo is het best mogelijk dat onderwijsprogramma's zullen moeten inkrimpen. In de faculteit der wetenschappen is er bijvoorbeeld sprake van dat de afdeling systematiek der dieren en Ecologie wegens het verdwijnen van een aantal profen zal moeten opgedoekt worden, wat meteen inhoudt dat een — weliswaar weinig gekozen — optie voor de studenten zal geëlimineerd worden. Overigens wordt het voor de universiteiten steeds moeilijker om nieuwe studierichtingen gefinancierd te krijgen, sinds een interuniversitaire programma-overeenkomst verplicht is geworden. Daar gaan we in een volgende bijdrage dieper op in. De vraag is of deze afbouw in de respectie faculteiten rationeel zat geschieden, des te meer daar het op emeritaat gaan van professoren een arbitraire faktor kan genoemd worden. Men kan zich aan de andere kant ook wel afvragen of het feit dat men nu gedwongen is om over onderwijsprogramma's na te denken eigenlijk niet positief kan genoemd worden en of de afbouw noodzakelijkerwijs gepaard moet gaan met kwaliteitsverlies. Nochtans is er nu ook weer niet zoveel reden tot optimisme, als men ziet dat in de fakulteit economie (zie verslag vorige Akademische Raad) geraakt wordt aan de monitoraten, en dat in geschiedenis alles bij het oude (en dat is klaarblijkelijk niet het goede) blijft. Verrassend in deze kontekst is wel dat de dekaan van politieke en sociale wetenschappen overweegt om tot een programma-uitbreiding over te gaan, maar dat is dan om heel andere redenen (het zou een beetje te gemakkelijk zijn, een bewerking die ik niet gekontrolereerd heb).

We hebben reeds eerder de problemen van het WP aangestipt. Ze zijn echter ingrijpende dan uit het voorgaande blijkt. In een volgende bijdrage gaan we hier dieper op in. Tevens probeert de redactie nauwelijkt alle onderwijsvormingen tengevolge van de besparingen te volgen, hoewel dit ver van eenvoudig is. Verder bijdragen zullen draaien rond de problemen voor de vrijheid van onderzoek die geschapen zijn, rond een aantal begeleidende maatregelen van de regering bij de besparingen, die eveneens diepe sporen zouden kunnen nalaten en rond werkingproblemen (buiten de strikte onderwijs-taak) aan uniefs.

Wouter Colson
Pieter T'Jonck
m.m.v. de redactie

Besparingen II

redenen nuttig, zowel voor de samenleving als voor de werking van de universiteit) had men toch met een aantal maatregelen paal en perk kunnen stellen aan uitwassen van dit systeem. Er zijn in Antwerpen voorstellen geformuleerd in die zin, dus zo moeilijk is het nu ook weer niet. Naast de hoop hiermeer de unief blijvend aantrekkelijk te houden voor sommige mensen heeft hier waarschijnlijk niet veel meer meegeespeeld dan egoïsme...

Wie eerst?

Enkele faculteiten stonden zeer weigerachtig tegenover de te nemen maatregelen. In de faculteit der wetenschappen stelde men de discussie uit tot in december, en de faculteit der toegepaste wetenschappen bekeek het zaakje met een uiterst argwanend oog. Men vreesde dat andere faculteiten geen besparingsvoorstellen zouden indienen, en dat wie dat wel gedaan had dan ook achteraf de klos zou blijken te zijn. Vandaar dat dekaan Snoeys de voorstellen slechts vluchtig, met een overhead-projector presenteerde op de Fakulteitsraad, uit vrees dat

problemen was: een commissie werd geïnstalleerd om al dadelijk te proberen het energieverbruik van de faculteit (verwarmingskosten e.d.) te verminderen.

Kerkelijk recht niet?

Tot zover enkele van de bezwaren van de faculteiten tegen de maatregelen. Intussen heeft men in de verschillende faculteiten de richtlijnen van de Akademische Raad (AR) zo goed mogelijk proberen op te volgen. Een faculteit moet in het geheel niet besparen. nl. Kerkelijk Recht. Toch is dit slechts een magere troost aangezien deze faculteit slechts in naam zelfstandig is. In een aantal faculteiten verliep het uitstippen van de besparingen vrij vlot. Zo bijvoorbeeld in de rechten waar het feit dat professor Van Gerven zijn mandaat op gaf ten voordele van andere beroepsbezigdheden een gunstige omstandigheid schiep. In andere faculteiten kwam men met de besparingen nauwelijks rond, zoals in Letteren en Wijsbegeerte, hoewel de dekaan er ondertussen wel goed in geslaagd was om zowel het AP (akademisch personeel) als

Sociale wetenschappen houdt grote kuis in haar bibliotheek. Besparen op tijdschriften lijkt wel een zware hypoteek te leggen op deze fakulteit. Is de toestand daar binnenkort even mottig als het gebouw eruit ziet? (foto WIV)

Tot de dop erop volgt!

(vervolg van de voorpagina)

eerste uitkeringsdag, 28 januari 1983, is daarvoor een geschikte datum. Patrick T'Seyen en Mark Maes laten even in hun kaarten kijken als ze vertellen dat die dag één aanklacht wordt tegen de jeugdwerkloosheid door hem te doorspekken met allerhande prikkities. Het wordt een nationaal initiatief, dat voorafgegaan zal worden door een hele week van provinciale initiatieven: elke dag in een andere provincie akte voeren. Leuven zal voor Brabant op 25 januari het centrale punt zijn met een provinciale meeting en een betoging.

In de aanklachten zal ook opgenomen zijn, hoewel men hoopt daar later meer specifieke akte rond te voeren, dat het psychologisch klimaat voor de dopper beneden alle peil is. Natuurlijk hangt de goede of minder goede, tot slechte behandeling van de doppers af van gemeente tot gemeente, omdat het stempelen in gemeentelijke lokalen gebeurt onder toezicht van een gemeentefunctionaris. In Leuven bijvoorbeeld is de heer Put een zeer gewraakt iemand: hij schijnt er een handje van weg te hebben om mensen het leven nog wat zuurder te doen opbreken dan het vanwege de aard van de dingen sowieso al doet. De tijd die je in Leuven hebt om je stempeltje te

halen, is ook ongemeen kort: 15 minuten en te laat is te laat. Neem dan Antwerpen: ruim een uur de tijd heb je daar om uitgeslapen en wel op den dop te verschijnen.

De controle over je inspanningen om werk te vinden (cfr. hoger) en de eventuele beslissing om je eruit te zwaren als je niet voldoende entoesiasme vertoont, ligt evenwel niet op gemeentelijk vlak, dat moet men goed uit mekaar houden. Deze dingen behoren tot de bevoegdheid van de RVA-inspektie en hebben ook weinig te maken met de psychologische sfeer aan het doplokaal.

Dat is alvast wat de mensen van de jeugdwerkloosheidscommissie niet zo leuk vinden — en wie niet met hen? — en wat ze er zoal denken tegen te gaan doen. Hebben ze echter ook nog iets konstruktiefs te bieden om te leggen naast datgenen waartegen ze protesteren, vroegen we Patrick T'Seyen en Mark Maes. En jawel...

Een alternatief

Het alternatief bestaat uit vier punten, die we hierbij weergeven zoals de beide heren gesprekspartners ze ons opsomden:

recht op vast (nuttig en creatief!) werk. Het regeringsbeleid is bij uitstek gericht op tijdelijk werk (Derde Arbeidscircuik, BTK) en dat moet tegen-

gegaan worden.

een inkomen voor iedereen, werkend of werkloos. Het vervangingsinkomen van de werklozen moet daarbij minstens 17.000,- fr. bedragen, het vitale minimum overigens.

gelijke kansen in onderwijs en vorming, plus betaald edukatief verlof. Dit impliceert vrijstelling van stempelcontrole voor werklozen die bijscholing wensen of volgen. De RVA-herenscholingskursussen worden trouwens afgebouwd in de plaats van uitgebreid. Beter is nog dat andere instellingen dit initiatief opnemen.

er moet een andere maatschappij komen, die niet gericht is op winst, maar op nuttige productie.

Dit *eisenplatform* vonden wij nogal theoretisch, daarom drongen we erop aan dat de beide mannen zouden toelichten hoe ze zulks zien mogelijk worden. Ze noemden daarbij de prioritaire voorwaarde de werkdijverkorting, die volgens hen op 32 uren kan worden gebracht, zoals een recente UCL-studie hun leert. Zulks zou moeten gepaard gaan met loonsbehoud. Ook zou moeten werk gemaakt worden van de vermogensbelastingen en van de aanpak van de fiscale fraude en de kapitaalvlucht. Dat kan dan weer niet met de huidige wetgeving, die moet daarvoor uitgebreid worden.

Merk het subtiele verschil: de foto onder toont de Brusselse politie entoesiast op weg naar hun werk, op de foto boven ziet u hoe jongeren verveeld aanschouwen aan het doplokaal. (foto's van de jongerenmars te Brussel op 24 april 1982) (foto's WiV)

Wat die politieke analyse betreft: algemeen en onbevredigend, dat wel, maar het is dan ook niet zo simpel om daar zo even snel op in te gaan. Volgende keer beter. Zoveel is echter wel zeker: een akte met de genoemde doelstellingen, die poot de regering wakker te krijgen om iets te doen aan

zodat het meest deprimerende en alarmerende verschijnsel van de afgang der Westerse beschaving, de jeugdwerkloosheid, verdient alle bijval en steun, dachten wij zo.

Wim Verhelst
J.H. Verbanck

In het voorjaar:

De eerste witte fietsen in Leuven

Obullige hippies? Geïmporteerde provo's? Kleinzonen van Roel Van Duyn? Oordeel zelf! Sokelo is *Samenlevingsopbouw Kessel-Lo*. Die hebben een werkgroep Langzaam Verkeer. Binnen deze werkgroep werken twee 'vrijgestelden van stempelcontrole' aan een fietsenwerkplaats, dat zich op dit ogenblik ruimtelijk situeert binnen de gebouwen van de Dijlemoens (Veto nr. 12). In dit atelier broeien de ideeën op het tempo dat er fietsen hersteld worden. Het meest spektakulaire, wellicht het meest utopische, wordt de realisatie van een 'witte fietsenplan'. In de periode april-mei e.k. hoopt men een tiental fietsen te hebben opgelapt, geschilderd met het maagdelijke witte kleurtje, om in het stadscentrum ter beschikking te staan van iedereen. In een stad als Leuven waar jaarlijks gemiddeld 2.200 fietsen gestolen worden — cijfers, die gebaseerd zijn op het aantal aangiften —, en de fietsenloos van jaar tot jaar indrukwekkender worden, lijkt het idee bespottelijk, ware het niet dat het plan gekaderd is in een globale visie op het gebruik van de fiets.

fietsen zal een framenummer worden ingeslagen, met de benaming van het atelier. Ook kadert het initiatief in de basisfilosofie van het fietsenatelier die te omschrijven is als een 'anders omgaan met de fiets.' Zo worden de mensen, die zulks interesseren, aangeleerd hoe men zelf de fiets kan repareren. De fietsenmaker is vaak overladen met allerhande prutsen, waardoor de mensen vaak dagenlang moeten wachten tot hun fiets gemaakt is. Gesteld dat men hierin een mentaliteitswijziging zou kunnen bewerkstelligen bij de 'bevolking', dan ondervangt men een belangrijk mankement waardoor het Amsterdams 'witte fietsenproject' uit de zestig jaren jammerlijk de boot inging.

Leefbaarheid

Niemand bekommerde zich immers toendertijd om de fietsen die stuk waren. Men vraagt hiervoor ook de medewerking van het stadsbestuur om systematisch in de stad, stelplaatsen voor fietsen aan te leggen. Men heeft berekend dat voor één parkeerplaats van een auto, liefst twaalf fietsen kunnen 'geparkeerd' worden. In som-

maarmee volgens de initiatiefnemers het witte fietsenplan zal lukken. Het komt erop aan de fietsers bewust te maken van de gemeenschappelijke belangen die zij te verdedigen hebben tegen... de auto. Om levend door het verkeer te komen, is men volledig afhankelijk van de goodwill van de chauffeurs. De fiets wordt weggedrukt door de auto, en dit niet alleen naar de rechterkant van de baan, maar vaak evengoed naar links door zich openende portieren. In functie van de leefbaarheid en veiligheid van steden en dorpen, moet het autoverkeer tot een strikt minimum beperkt worden en de fiets als het ware de straat 'heroveren'. In plaats van mekaar fietsen te stelen, moet er solidariteit groeien tussen de fietsers. In de studie van fietsdiefstallen hadden de onderzoekers reeds gemerkt dat er vooral op bepaalde trajecten fietsen gestolen werden bv. richting station. Het eerste opzet was dan ook witte fietsen op die trajecten in te zetten, maar omdat dit praktisch niet haalbaar was, zullen de witte fietsen overal te vinden zijn. Men hoopt dat de beweging van de 'witte fietsen' zich zal uitbreiden en meer mensen hun fietsen zullen wit verven en van het slot ontdoen... Op sommige muren in het Leuvense prijkt de slogan 'auto uit de stad' en 'auto sluipmoordeenaar', maar dit blijkt niet afkomstig van de werkgroep, die op dit ogenblik al haar aandacht concentreert op het advies verlenen aan buurtactiekomitees die werken rond verkeersproblemen. Ten tijde van de gemeenteraadsverkiezingen maakte de werkgroep Langzaam Verkeer een heus manifest bekend, waar onder het motto 'de straat dient ook om te spelen, om er te wandelen, om te praten, om er op een terrasje te zitten, om winkelwaren uit te stallen, om er je fiets te repareren...' heelwat voorstellen gedaan werden om het autoverkeer te beperken, en het fietsverkeer te stimuleren, evenals het openbaar vervoer.

Rendabiliteit

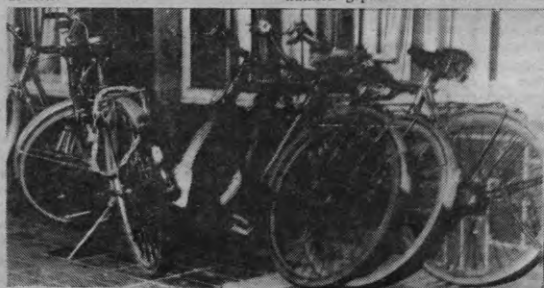
Via een efficiënter gebruik van de traptechniek meent men in het fietsenatelier fietsen te kunnen maken die in snelheid met de auto zouden kunnen wedijveren — de gemiddelde snelheid in stad welteverstaan. Men baseert zich op een werk van Mc Cullogh getiteld 'Trappenkracht' (Emmaüs — USA), om aan te tonen dat met een lig- of stangenfiets, met het gebruik van lenden en dijen tot een efficiënter gebruik van energie zou kunnen komen. Net als een roeier lenden en dijen gebruikt, om de armpieren te ondersteunen, zou een fietser door een andere houding aan te nemen tot forsere snelheden kunnen komen. Ook

afkomstig van het oud ijzer uit stapelplaatsen. Ook is men in onderhandeling met plaatsen waar het tot een concentratie gekomen is van kapotte fietsen zoals bv. rond Camillo Torres.

Of het plan een kans maakt si duidelijk afhankelijk van de beoogde solidariteit onder de fietsers. Even duidelijk is dat de fietsen binnen enkele maanden beschikbaar zullen zijn, maar dat het opzet nog niet helemaal doordacht is. De initiatiefnemers Marc en Jo doen dan ook een warme oproep tot eenieder om ideeën te spuien rond het hele opzet. Het fietsenatelier is op dit ogenblik open op twee dagen in de week, namelijk op woensdag en donderdag, telkens van 9 tot 12, en van 14 tot 17 u.

Adres fietsenatelier: Zwarte Zusterstraat (op de hoek met de Redingenstraat: het oude industrie-kompleks Moulins de la Dyle); de Werkgroep Langzaam Verkeer is te bereiken op de Diestestraat 287 (016/23 94 65)

Luc Vanheerentals

Goedkope roestige wrakken ombouwen tot witte fietsen? (foto WiV)

Vooreerst wil men diefstallen tegen gaan door elementen in de konstruktie te voegen, die het zeer moeilijk maken om de fiets bv. in de bagageruimte van een auto te steken. Bv. een hoge stuurstang. Reeds vroeger maakte de werkgroep Langzaam Verkeer een analyse van het stelen van fietsen in Leuven. Op advies van de groep diende volksvertegenwoordiger Kuypers op 8 april 1981 een 'wetsvoorstel tot bevestiging van de fietsdiefstallen' in: 'Op elke fiets die in de handel wordt gebracht moet een framenummer worden ingeslagen. Bij de aankoop wordt een fietspas afgeleverd, waar de naam van de gebruiker vermeld staat, met het framenummer'. Wie het fietspasje met het framenummer van de fiets niet kan tonen is de dief, tenzij men kan bewijzen dat men het rijwiel in bruikleen kreeg... Ook op de witte

mige van deze stelplaatsen zou het dan mogelijk gemaakt worden om fietsen te repareren. In de 'strijd' voor stelplaatsen heeft de werkgroep Langzaam Verkeer speciale postkaarten samengesteld, waarmee gintersseerden van het stadsbestuur zo'n stelplaats zouden kunnen afdwingen. In de argumentatie op de postkaart wordt o.m. vermeld:

"Waarom zouden auto's wel (ruimte-verspillende) parkeergelegenheid krijgen, maar moeten fietsers hun voertuig ongeordend tegen een paaltje of muur plaatsen, zodat het voetpad nog kleiner wordt? Trouwens, als er niet zoveel auto's waren, dan kon je iets leukers van de straat maken. Recht op ruimte voor fiets(t)ers om te rijden en om te parkeren!"

We zijn beland bij de argumentatie,

ADVERTENTIE

De Universele Rekening geeft je een voetje voor in het leven.

ASLK

De Veto-redactie zal vanaf heden bij tijd en wijlen in deze kolommen een *ongebonden essay* plegen. Het zal niet persé handelen over een aktualiteitsonderwerp, dat echter toch wel sterk onder ons, studenten, leeft. De bedoeling is aan de hand van één onzer redakteurs een brede discussie rond het onderwerp los te werken. Waar we in het verleden al eens losweg zulke meditatie-artikels opnamen, willen we dat nu iets systematischer doen. Alle reacties op ons geschrift is zeer welkom.

Politiek:

Wat heeft een student eraan?

Het is een feit dat de gebeurtenissen in de politieke wereld aan vele studenten voorbij gaan, als hij niet ongevoelig kan zijn voor de sfeer van groeiende maatschappelijke onrust.

Erdoor komen is en blijft een zeer belangrijk doel en daartoe is zowel studeren als een 'goed' sociaal leven onontbeerlijk. Een diploma wordt net een soort tovermiddel dat de kans tot werk vinden groter maakt en het is dan ook zeer belangrijk.

Werk zelf wordt dan ook niet gezien als middel tot edelere doelen, maar als doel n.l. financiële zekerheid. Met het verdwijnen van die edelere, zij het dan idealistische motieven wordt vrije tijd een synoniem voor zich amuseren. Lief zijn voor elkaar is belangrijker dan streven naar maatschappelijke doelen. Deze zaken gelden gelukkig nog niet voor iedereen, maar de tendens is er. Trekt de student zich dan helemaal niets aan van politiek?

Organisaties

Wanneer we enkel over het aantal organisaties spreken, is het antwoord op die vraag negatief. Zo zijn er enerzijds de drukingsgroepen: het is een feit dat Leuven zowat een toevluchtsoord is voor vele groepen mensen die door de samenleving nog steeds als marginaal worden beschouwd, maar toch hun eisen stellen. Deze groeperingen beperken zich echter niet tot de studentenbevolking. Anderzijds is er de plaatselijke verteenwoordiging van de jongerenafdelingen van de nationale partijen (VUJO, CDS, Jong-socialisten, PVV-jongeren). Daarvan hoor je als doorsnee student weinig. Hun aanhang bij en invloed op de studenten is dan ook niet bijzonder groot denk ik.

Waar zit dan die politieke beweging van de studenten? Wie voortgaat op wat hij hoort en ziet zou denken dat de studentenbevolking in twee kampen is verdeeld, uiterst links en uiterst rechts. De 'autentieke' Leuvense bevolking bijvoorbeeld hoort enkel iets van studentenorganisaties in konflikt en konfrontatie met elkaar: MLB boycot voordracht ingericht door NSV, MLB en AFF organiseren tegenbetoging tegen TAK, NSV en KVHV, waarbij deze laatste provokerende pamfletten uitdelen en er geklopt, geslagen en opgepakt wordt. Maar ook de meeste studenten zouden er dezelfde mening op nahouden vermits slechts een klein percentage van de studenten in dit extreem verband georganiseerd is.

Toch moet opgepast worden met het gebruik van dit woord 'ekstreem'. Dit heeft voor mij niets te maken met uiteenzetting van standpunten. Informatieavonden van Onkrut komen me over als een oprecht peilen naar alternatieven voor een samenleving op de helling, terwijl de opvatting van NSV, of liever prof. De Jonghe, over het Marxisme op zich ook geen kwaad inhoudt. Maar waar blijft in godsnaam dat platform wanneer links en rechts met elkaar gekonfronteerd worden?

Elkaar bevechten, met woorden en daden, schijnt belangrijker te zijn dan streven naar realisatie van vooropstellingen. In die zin noem ik deze groeperingen dan ook ekstreem.

Vooroordelen

Maar het blijft niet bij dit zinloos spel van aanval en verdediging. De uitwerking die dit bevocht heeft bij een veel grotere groep studenten is even belangrijk, zonet veel belangrijker. De voortdurende en negatieve kritiek op elkaar creëert vooroordelen onder de studenten en zo houden ze elkaars vooroordelen in stand. Mensen worden geïdentificeerd met de groepering

waartoe ze behoren. Dat slaat om in persoonlijke haat of in zogenaamde fakulteitshaat. Want de rechten zijn rechts en de pol en soccers links. Op deze manier maken we onszelf echter een verdeeld kamp, delen we onszelf in in 'goei' en 'slechten'. Dit is geen gezonde situatie, temeer daar slechts een klein gedeelte van de studenten politiek georganiseerd is.

Politieke apatie

Het blijft inderdaad een feit dat de meeste studenten zich weinig aantrekken van het gerommel tussen de verschillende organisaties, tenzij uit sensatie. De grote massa van de studenten is a-politiek. Wat bedoel ik hiermee? Niet alleen dat de meeste studenten zich niets aantrekken van wat gezegd wordt door politieke studentenorganisaties. Dit beperkt zich immers meestal tot het innemen van een standpunt m.b.t. kwesties die ook in het nationale politieke leven door de partijen als stokpaardjes tegen elkaar worden uitgespeeld. Neen, anderzijds is er de ongeïnteresseerdheid voor het globale nationale en internationale beleid, dat uit meer dan politiek gevoelige materiest bestaat. Die apatie is veel belangrijker.

Is deze algemene apatie dan een radikale ongeïnteresseerdheid of een stilzwijgend afwachten? Meer nog: is deze apatie, onder welke vorm dan ook, een blindelings vertrouwen in de huidige politieke koers, als verdediging van verworven belangen? Of juist een twijfel aan de kracht van de huidige democratische instellingen om de crisis aan te pakken? Laten we niet overdrijven: politieke apatie is in een zo kompleks land als België nooit onbestaand geweest, ook bij studenten waarschijnlijk. Maar we kunnen niet ontkennen dat de apatische instelling bij studenten groter is dan, laat ons zeggen, tien jaar terug. Zelfs de interesse voor slogankwesties is verdwenen (verhoging van Alma-prijs). Blijkbaar zijn idealistische motieven op sterven na dood: "wij kunnen er toch niets aan doen" maar ook "het gaat ons toch niets aan".

Rechts

Mag men uit dit alles besluiten dat de doorsneestudentenopinie rechts is geworden? Ik geloof van wel. Deze politieke apatie wijst op veranderende prioriteiten. Een student is erg egoïstisch, zelfs egoïstisch ingesteld. Beter gezegd, z'n bekommernissen liggen op een veel enger vlak. Hier ligt het grootste gevaar. Het gaat (nog) niet om ekstreme overtuigingen maar om dweepen met een ideeëngoed dat doorspekt is met kleinigheidigheid en kortzichtigheid. Daarom betekend rechts hier niet konservatisme of behoudensgezindheid, maar een terug-

keren naar vroegere tijden. Dit betekent het hele emancipatieproces van zovele groepen stoppen en daardoor een nog grotere sociale onrust wekken dan nu. Want het zijn deze groepen die beschuldigd worden voor de crisis en die zeer kwetsbaar zijn omdat ze massale bescherming, verdediging of een goed georganiseerde drukingsgroep missen: de gastarbeiders, de vrouwen, de veroordeelden, de gehandicapten en ga zo maar door. Sociale vooruitgang kan dan best moeilijk zijn in krisistijd, achteruitgang moet vermeden worden. Dit zou een ontbinding van de democratie in gang zetten die in versneld tempo zou voortschrijden. Bovendien kan niet enkel de aard van de maatregelen ondemocratisch zijn, ook de manier waarop ze genomen worden. Schuld vraagt nog steeds om straf en straf moet gegeven worden door de overheid. Bovendien moet ongewenste straf gegeven worden door een sterke overheid. Vluggen we denken zullen op die manier onze luttel inspraak, maar ook onze democratische vrijheden verdwijnen.

Polarisatie

In een overtuiging ligt inderdaad nog steeds meer kracht dan in een studentenorganisatie. Maar hun belang mag niet onderschat worden: ze kunnen gemakkelijk deze overtuigingen tot de hune maken. Daarom is het gevaar-

Wein, Weib und Gezag... gekombineerd met een politiek artikel in een bekend Leuvense tijdschrift. Twee schijnbaar tegengestelde zaken vullen het studentenbestaan.

(foto Veto Archief)

lijk dat er een nauwe band bestaat tussen ekstreem rechtse groeperingen, zoals TAK en NSV, en hun meer gematigde kollega's, zoals het KVHV. Terwijl links verdeeld op zoek is naar alternatieven, ontstaat er een machtsvacuum, op de ASR bijv., dat de

Eén blokkende student? Neen, zomaar eventjes 20000 blokkende studenten in onze dierbare universiteitsstad. Geen tijd meer voor politiek? (foto WIV)

apatische student (graag) zal zien opgevlad worden met een rechts machtsblok, dat door zijn hechtheid makkelijker zal overblijven naar ekstremen. Ook is belangrijk dat rechts—hetgeen voor mij dus betekent ondemocratisch — op een goed blaadje

om de democratisering van de universitaire structuren. Men kan zeggen: "Er staat vandaag toch iets eender op spel", n.l. de afbraak van hetgeen toen werd opgebouwd, afbraak van de drempelverlaging van de universiteit. Inderdaad, maar het verschil is dat de studenten dit nu zo niet meer ervaren. Ten tweede was er, denk ik, geen sprake van polarisatie, ondanks de pro en kontra's rond Leuven Vlaams. Het ging om een massa beweging.

Wat is er dan met ons gebeurd? Traditioneel luidt het antwoord op deze vraag iets in deze zin: we zitten in het ik-tijdperk, het is crisis en er is de vrees dat er gewoon geen morgen zal zijn. Bovendien is het aantal studenten uit de minder begoede klassen reeds gedaald. Maar het is niet aan mij om eksakte oorzaken aan te geven.

Hetgeen ik wel als mijn taak beschouw, en trouwens van iedereen die de democratie lief heeft, is te 'vaarschuwen voor eengeestigheid en dweepen met leiders. Want het is slechts op basis van ruim denken dat nieuwe alternatieven kunnen ontstaan. Het zal niet gemakkelijk zijn dit te doen zonder realisme te verliezen. Op dit moment ontbreken deze concrete duidelijke alternatieven nog zodat obk kollektieve alternatieve bewegingen niet kunnen ontstaan. Maar als de steeds mindere die ons recht op hoger onderwijs nog kunnen uitoefenen, moeten we de daardoor gekregen kansen gebruiken om te zoeken naar alternatieven voor wat misgaat. Die zitten misschien als te broeien en zullen hopelijk vlug worden geuit of gerealiseerd. Opnieuw, het zal niet gemakkelijk zijn juist omdat deze crisis niet louter sociaal-ekonomisch is. De belangrijkste crisis speelt zich af in de hoofden der mensen waar een volledige waardenverschuiving aan de gang is. De beste manier om klaar te zien in onze kansen voor alternatieven ligt daarom in het onderzoeken van onze huidige situatie. Daarmee bedoel ik een onderzoek naar wat er politiek aan 't gebeuren is, dat dan ook de sloganpolitiek overschrijdt.

Ligt hierin geen taak voor de studenten, die dan als eerste hun apatische instelling zouden moeten overwinnen? Laten we onszelf vergelijken met de grootmacht die te beslissen hebben of ze de crisis zullen doorkomen met of zonder atoomoorlog, want we zijn nog steeds een belangrijk deel van de verantwoordelijken van morgen, en dus ook van vandaag.

Ineke Leemans

Oorzaken?

Hier rijzen dan de vragen hoe dit alles mogelijk is. Hoe is de sterke polarisatie mogelijk? Hoe kan het dat de beslissingnemers van morgen zo massaal eengeestig denken? Traditioneel maakt men de vergelijking met de studentengeneratie van '68. Alhoewel ik weinig weet van die periode denk ik toch het volgende te mogen zeggen. Het ging er in die dagen ook erg gewelddadig aan toe, waarschijnlijk eerder dan nu.

Maar er waren verschillen. Ten eerste werd heel de politieke sfeer bepaald door één concreet thema: Leuven Vlaams, tesamen met de strijd

Aktie heren, aktie. Politieke aktie wordt door velen geïnterpreteerd als fysieke aktie. Waardoor prompt allerlei 'alternatieve' — in de breedste zin van het woord — voor de massa in diskrediet worden gebracht. Maar hierbij hebben we ook nog met andere mechanismen te maken. Wie sprak er over media? (foto Veto Archief)

Parlementsverkiezingen in West-Duitsland

De Groenen en de komende verkiezingen

De jongste opiniepeilingen voor de komende West-Duitse Bundestag verkiezingen op 6 maart geven aan dat de Groenen 5 à 6% zouden behalen. Ze zouden hiermee in het parlement in de plaats komen van de liberale FDP die slechts 3% zouden halen — in West-Duitsland dient een partij 5% van de stemmen te behalen om in het parlement vertegenwoordigd te kunnen worden. De kristen-democratische CDU krijgt, blijkens deze voorspellingen, 48 à 49%, de sociaal-democratische SPD 42%. De Groenen zouden met deze uitslag in een sleutelpositie komen te zitten, omdat ze aldus één van de grote partijen aan de macht zou kunnen helpen, hetzij door een koalitieregering te vormen, hetzij door een minderheidsregering te 'gedogen'.

De Groenen in West-Duitsland zijn aan een spektakulaire groei toe. De eerste keer werkte een alliantie van 'groene' bewegingen samen, voor de verkiezingen voor het Europese parlement in 1979 en behaalde toen 3,2% van de stemmen. Sinds de officiële oprichting in 1980 van de milieupartij 'De Groenen' raast deze partij als een tornado door het West-Duitse politieke landschap. Naar schatting 1,5 miljoen Westduitsers hebben de voorbije jaren

besloten voor de Groenen te stemmen. Sedert de verkiezingen in de deelstaat Hessen in september jl. zijn de Groenen reeds vertegenwoordigd in zes deelstaat-parlementen van de Duitse bondsrepubliek. Op 15-16 januari jl. hielden de Groenen in de industriestad Sindelfingen hun ultiem kongres als voorbereiding voor de komende verkiezingen. Twee belangrijke discussie-tema's hier waren de eventuele steun aan het SPD na de verkiezingen, en het thema van de werkloosheid.

Na de verkiezingen in de deelstaat Hamburg in 1982 waarbij de Groenen op de 'wip' zaten, omdat beide grote partijen niet konden regeren zonder de steun van de Groenen, is maandenlang onderhandeld geweest tussen de SPD en de Groenen, wat uiteindelijk geleid heeft tot het uitschrijven van nieuwe verkiezingen. Het mislukken van die onderhandelingen heeft tot veel scepticisme geleid binnen de Groenen. Dieter Burgman verwoordde dit als volgt: 'Het is een illusie, dat de SPD weer zou kunnen terugkeren naar haar oorspronkelijke doelstellingen. De oude droom, die vele linkers hebben, namelijk dat de SPD in feite toch een progressieve partij is, is in Hamburg weer eens uiteengesprongen. Het was een zuiver tactisch manoeuvre van de SPD in Hamburg om een regeringsmeerderheid te vinden, en dat zal bij gelijkaardige onderhandelingen op Bondsniveau precies zo zijn. En niet enkel op Bondsniveau, maar overal, enkele uitzonderingen op gemeentelijk vlak daargelaten. Hiermee wordt nogmaals aangetoond dat de SPD een

relatief, conservatieve, tot zelfs ten dele reaktionaire politiek bedrijft. Het is deze politiek die uiteindelijk tot de situatie gevoerd heeft waarin we ons momenteel bevinden, met de geplande raketenstationering, de economische crisis, de moeilijkheden om greep te krijgen op de werkloosheid.' Sinds enige maanden stellen de Groenen aan de SPD volgende eisen in ruil voor samenwerking: annulering van opstelling van de nieuwe Amerikaanse raketten voor middellange afstand, het liefst gevolgd door uittreden uit de NAVO, en daarnaast het opgeven van alle projecten die met kernenergie te maken hebben. Waarom zou de SPD, met de Groenen aan het bewind, plotseling op alle beslissende punten precies het tegendeel doen, van wat ze 13 jaar lang gedaan hebben, vragen de sceptici zich af. In hun analyse is de SPD sinds 1972/1973 verantwoordelijk voor de aanzetten om sociale hervormingen weer ongedaan te maken, het politie-apparaat verder uit te bouwen, de gigantische groei van de kernindustrie, de medewerking aan de wapeningspolitiek van de NATO. Op het kongres vorig week-eind drukten de wens uit mee te werken met de SPD op voorwaarde dat de SPD zich uitspreekt tegen de plaatsing van de kernraketten, en men afziet van verder gebruik van kernenergie. Over andere eisen op maatschappelijk vlak toonde men zich bereid om te onderhandelen. 'Alleen de Groenen kunnen op dit tijdstip het land een rechtse regering besparen die wordt gevoerd door de CDU van Kohl en de CSU van

Strauss' zo stelde men.

Een tweede belangrijk discussiepunt was het thema dat in het uitsluitende programma van de Groenen de titel heeft meegekregen 'Tegen werkloosheid en sociale afbraak, zinvol werk — solidair leven.' Tijdens de vorige partijdag van 12 tot 14 november 1982 in Hagen was er over een programma tegen de werkloosheid geen eensgezindheid bereikt. Alle aanwezigen waren het erover eens om de 'vorm en wijze waarop er momenteel gewerkt wordt' af te wijzen. Men is echter niet voor programma's tegen werkloosheid, om elke prijs; het gaat voor de Groenen om 'het hoe, het wat, en het waarom van de produktie'. Maar dat was het enige punt waarover toen overeenstemming werd bereikt. Het grootste probleem was de vraag waarop de economische politiek van de Groenen zich zou moeten baseren: op alternatieve projecten en werken gemiddeld 7 mensen werken. In zijn kongresrede pleitte Bahro voor staatssteun aan kleine en middelgrote bedrijven, waar iedereen evenveel verdient, en beslissingen gezamenlijk genomen worden, wat wel een versoepeling betekent van vroegere stellingen terzake van de Groenen, toen die ook duidelijk politieke doelstel-

lingen eisten van deze 'alternatieve projecten'.

De tweede richting op het kongres werd o.m. bepleit door Trampert, die de eisen van de werknemers even belangrijk zei te vinden, dan de ecologische veranderingen van de produktie. Hier vrees men dat wanneer alle energie in het perspectief van de kleinschalige projecten gestoken wordt — men heeft gezinszins bezwaren tegen het ondersteunen van alternatieve projecten — de even noodzakelijke ondersteuning van de arbeidersrijd tegen de patronale crisispolitiek zal verwaarloosd worden. 'De Groenen moeten erover nadenken welke maatschappelijke kracht er nodig is, om al deze zeer hoog gemikte

de Heren?

zig waren 18 kringen en 2 echte NSV-ers. Uiteraard dat deze twee het vuur aan de schenen gelegd werd. Uit hetgeen ze vertelden blijkt dat ze akkoord gaan met de in de brosjures opgenomen teksten uit *Signaal* (de vroegere naam van het NSV-tijdschrift). Wel beweren ze dat de beruchte liedjesteksten niet van de organisatie zijn, maar van individuen. Ook het racisme kwam aan bod. Uiteraard noemden ze zichzelf geen racisten, maar duidelijk werd ook dat ze een andere inhoud geven aan de term, dan wat daar grosso modo onder verstaan wordt.

Eén uitspraak i.v.m. het verschil met Hitler willen we jullie niet onthouden. 'De mens is niet meer dan een druppel bloed in de stroom van het volk', beweerde deze gekende leider. De NSV-ers zijn het daarmee niet eens, en dat is dan ook meteen het verschil met het nazisme, aldus Koen Cornelisse. De mens is immers meer dan een druppel in de gemeenschap.

Uiteindelijk stemden vier kringen voor de erkenning, zeven tegen en waren er zes onthoudingen. Opmerkelijk is wel, en dit b.v. in tegenstelling met Kura, dat KR niet gestemd heeft op basis van objectief te weerleggen feiten. Dus niet één van de criteria noch de wet op het racisme lagen aan de basis van de stemming. Wat natuurlijk niet betekent dat alles niet meegespeeld heeft. Tevens weigerde de KR de stemming te verbinden aan eenzelfde behandeling van de andere vrije verenigingen. Enkel indien het werkelijk nodig is, moet een bepaalde vereniging op zulk een eekhaastieve manier geanalyseerd worden. Deze problematiek kwam reeds aan bod op de vorige AV van KR, waar, los van de al dan niet erkenning van NSV, beslist werd dat het steeds mogelijk moet zijn om een oordeel te vellen, los van criteria, maar op basis van een degelijk studiewerk aangaande de ter sprake staande vereniging.

Bedenkingen

Naar mijn bescheiden mening zijn er drie benaderingswijzen te onderscheiden in de discussie aangaande NSV.

Een eerste kwam aan bod binnen Kura. *We hebben onze criteria, en het is duidelijk dat NSV daaraan niet beantwoordt, daarom en daarom en daarom.*

Een gevaar bij deze stellingname is volgens mij, dat in dit geval nogal vlug vervallen wordt in subjektivisme. De discussie rond de term fascisme is hiervan een voorbeeld.

Een tweede mogelijkheid werd gebruikt door Kringraad. *Er bestaan geen onweerlegbare feiten van waaruit je NSV kan veroordelen, maar je voelt duidelijk aan dat ze op een pad zitten dat helemaal niet kadert binnen de wegen van wat aanvaardbaar is voor de gemiddelde student. NSV erkennen is een schande voor de ASR, zoveel is zeker. Misschien is dit wel de meest efficiënte en beste methode, als ze maar kan beroepen op een uitgebreide raadpleging van de studenten in de kringen. Vraag die voor mij openblijft is, of je niet, eenmaal één zo'n beslissing genomen, verplicht bent aan je eigen waardigheid, al de andere verenigingen op eenzelfde manier te behandelen.*

Een derde mogelijkheid vinden we in de ideeën, voornamelijk verdedigd door CDS (Christen Democratische Studenten). Graag citeren we hier Jean de Bethune. *Dat het NSV fascistisch geïnspireerd is lijkt geen twiifel. Feit is evenwel dat bepaalde procedés, die in het hangende erkenningsvraagstuk door ASR-instanties gebruikt worden (FKK, Sora, Kringraad) onaanvaardbaar zijn. Het weigeren van verenigingen, tegen de bestaande criteria in, getuigt op z'n minst van amateurisme en eeft bovendien de weg voor arbitraire beslissingen in de toekomst. Gelet op het feit dat erkenning voor de verenigingen een aanzienlijke bron van inkomsten betekent en daarenboven een vorm van legitimatie inhoudt is een herdenking van de erkenningscriteria vandaan noodzakelijk. Het verbod van niet-verbaal offensief geweld, evenals de eis van democratische ingesteldheid moeten hierbij richtinggevend zijn. Ontwijk je niet, door dit standpunt in te nemen het hangende probleem? Wat uiteraard niet wegneemt dat criteria steeds ter discussie moeten kunnen staan. Als je maar blijft inzien dat criteria alléén niet heiligmakend zijn.*

Suggesties

In het gebeuren van vrijdagavond zijn wel enkele eigenaardigheden te constateren. Hoe is het mogelijk dat de ene

raad wel kan stemmen (KR) en de andere niet (Sora), terwijl het toch dezelfde kringen zijn, die in de raden aan tafel zitten? Nog meer vragen zijn er te stellen wanneer je merkt dat een bepaalde kring op KR zich onthoudt bij de stemming, terwijl ze op Kura mee stemmen tegen NSV, onder genoemde voorwaarden. Is het misschien niet dringend tijd dat er binnen de kringen eindelijk eens werk wordt gemaakt van een deffige ASR werking. Hierdoor worden reeds op voorhand al een heleboel problemen voorkomen.

Uit de discussies gevoerd zowel op F.K.K., Stuurgroep, KR, Kura als Sora, blijkt duidelijk dat er heel wat vragen zijn aangaande MLB. Regelmatig wordt deze vereniging zelfs als politieke opponent van NSV genoemd en wordt *Les extrêmes se touchent* daarbij gedacht. Is het dan niet dringend nodig dat uitgaande van wat op KR en op Kura gezegd werd ook eens eindelijk het proces van MLB gemaakt wordt?

Hiermee is de hele zaak uiteraard niet aan zijn eindpunt. Wat de toekomst brengt verneemt u later wel.

Jos Vandikkelen

Erkenningscriteria

- I. De vereniging moet hoofdzakelijk uit studenten bestaan.
- II. Zij moet een actief karakter hebben, dus zelf initiatieven nemen.
- III. Zij moet naar buiten uit actief zijn, d.w.z. dat zowel leden als niet-leden toegang moeten hebben tot de meeste activiteiten.
- IV. Zij mag niet het statuut hebben van een raad of een fakulteitskring.
- V. Zij moet als groep uitgebouwd zijn, d.w.z. dat zij beschikt over een permanent sekretariaat of minstens een kontakadres.
- VI. De vereniging moet tot doel hebben bij te dragen tot de maatschappelijke bewustwording van de studenten, met uitsluiting van louter culturele en sportverenigingen, of gezelligheidsklubs.
- VII. Een nieuwe vereniging kan slechts na één jaar werking als zodanig erkend worden.
- VIII. Deze erkenning geschiedt door het algemeen overkoepelend studentenorgaan.

Groenprotest tegen de kweekreactor in Kalkar in de Bondsrepubliek.

lozen, op de bedrijven en de vakbondsbasis? Aan de ene kant heb je de 'strekking' Rudolf Bahro, die de radicale breuk met het industrie-systeem propageerde. In het rapport dat Bahro voorstelde, waarde hij o.m. scherp uit tegen de vakbonden. De DGB (Westduits vakbond) zou 'één van de slagschepen van de 'Kaputt-industrialisering' zijn, medeplichtig aan de concurrentie op de wereldmarkt, een deel van het machtskartel, de permanente 'Kompagnon' van het metropolenkapitaal in het land. Het mag volgend hem niet de grootste bekommernis van de Groenen zijn. 'Zich voor de tewerkstelling in te zetten'. In de discussie over strijd voor het behoud van arbeidsplaatsen in een staal- of autofabriek gaat Bahro zelfs zo ver deze strijd zelfs uitdrukkelijk af te wijzen. Er moet evenals tegen kerncentrales ook tegen autofabrieken betoogd worden, zo stelt hij. Het nadeel van hun afval is direct en op korte termijn veel groter en moorddadiger als die van de kerncentrales'. De vakbondspolitiek van 'de arbeiders van de rijke landen' is enkel mogelijk op kosten van de Derde Wereld en bijgevolg misdadig. Bahro pleit voor alternatieve projecten, waarmee bedoeld wordt kleinschalige alternatieve projecten, waarmee bedoeld wordt kleinschalige initiatieven in 'overzichtelijke, zelfbedruipende, verregaande autonome eenheden', die 'niet op de marktproduktie afgestemd zijn, maar op de reproductie van een levenssamenhang'. Op deze wijze zal 'op zijn minst de bevrediging van de basisbehoeftes aan de marktmechanisme, onttrokken worden'. West-Duitsland telt op dit ogenblik reeds 11500 dergelijke alternatieve projecten,

doelstellingen te kunnen verwezenlijken: oorlog verhinderen, omschakelen van de economie in ecologische afbraak, en tegelijkertijd geen 'sociale afbraak'. Dat is niet mogelijk met uitsluitend de nieuwe sociale bewegingen'. Aldus Trampert.

Een overeenstemming, dat er op het kongres in november niet in zat, is nu wel bereikt in de vorm van een compromisformule, dat uiteenlopen-interpretaties openlaat. 'De Groenen zijn er van overtuigd dat er in de Duitse Bondsrepubliek, net als in de andere geïndustrialiseerde landen, niet te weinig industriële produktie voortvloeit, maar te veel', zo heet het in het programma. Het uitsterven van de bossen, de vervuiling van de zeeën en rivieren zijn gevolgen van de 'uitbuiting van de natuur'. Het inschakelen van computers maakt de 'overblijvende arbeid steeds meer 'vervreemder'. Daar stellen zij tegenover: 'In een sociale economie is de produktie afgestemd op datgene wat gebruikt wordt en ecologisch verantwoord is, en niet op winst.' De 'loonarbeid' zou moeten verminderd worden, en daartegenover moet de arbeid 'als vrije, zelfbepaalde activiteit bevorderd worden. En om de talrijke kritici te ontkrachten, die de Groenen verwijten geen realiteitszin te hebben, is er de passage aan toegevoegd: 'Wij zijn er ons van bewust dat er in elke toekomstige maatschappij noodzakelijke arbeid zal blijven bestaan, die niet zonder vervreemding zal kunnen verricht worden. Zulk werk kan rechtvaardig verdeeld worden.'

Als belangrijkste maatregel tegen de werkloosheid, stellen zij de vermindering van de

Vervolg op p. 9

Guatemala: Een volkerenmoord!!

(vervolg van de voorpagina)

Een staatsgreep die, zoals achteraf uit documenten, vrijgegeven onder de regering Kennedy, zou blijken mede door John Forster Dulles ("Amerika aan de Amerikanen" — Monroe doktrine; trouwens tevens broer van de toemalige CIA-direkteur) geïnitieerd te zijn in opdracht van de United Fruit Company maakte hieraan snel een einde en bracht alles weer zoals het in de goede oude tijd was: nu nog is het overgrote deel van de bevolking (of 88,4%) rechteloze arme pachter die zo goed als geen grond bezit (14,3%) en bloedgesteld is aan de terreur van 20 grote families die in ruil voor *nacht & orde* in hun vaderland in de multinationals hun broodheren zien. Of hoe het mogelijk is dat 2,1% van de bevolking 72% van het land bezit.

De enige wezenlijke verandering de laatste jaren is dat (buitenlandse) industrie als exportprodukt stilaan de landbouw (koffie, chicorei, bananen, katoen, suiker en veeteelt) gaat evenaren. Dit is in de eerste plaats te wijten aan de dalende marktwaarde van de landbouwproducten. Met de export van bodemschatten (vooral nikkel en petroleum, ook koper, wolfram, zwavel, zink, lood, goud & zilver) wil de regering de kwakke economie

Vanaf '62-'63 begonnen ook een aantal militaire organisaties actief te zijn. Reeds toen was het immers voor velen duidelijk dat er weinig tot geen andere mogelijkheden overbleven voor de indiaanse bevolking. De voornaamste zijn de *Partij van de Arbeid* (PGT), het *gewapende Opstandelingen Leger* (FAR) en de *Organisatie van het gewapende volk* (ORPA). In 1982 verenigen ze zich tot het UNRG: de *Nationale Revolutionaire Eenheid van Guatemala*. Het CGUP werd onder impuls van het UNRG opgericht met de bedoeling een brug te slaan naar de niet-gewapende oppositie.

De repressie...

Het Guatemalteekse verzet heeft bestaansredenen ten over. Er zijn niet enkel de sociale wantoestand, de konsequente censuur en de kunstmatige marginalisering van ieder individu dat het niet met het beleid van de huidige diktator Rios Montt eens blijkt te zijn. Er is ook de noodzaak tot bescherming tegen de ongekend bloedige regeringsterreur.

Contra-insurgentia ('tegen de oproer') heet de regeringsaktie tegen het verzet. Eén en ander ontstond na de overwinning van Castro in Cuba, met de leuke subsidie van 100 miljoen

hersen en lever worden ter plaatse rauw opgesmuld door de soldaten, als een uitgezochte lekkernij" meldt 'Kerk en Leven' van 25 november 1982. Ook de vertegenwoordigers van Justitia et Pax — een organisatie van priesters en katechisten — die in december 11, te Leuven te gast waren, meldden ons iets soortgelijks: de soldaten zouden het bloed van de overwonnenen opdrinken om zo de boze geesten te vernietigen. Levende verbranding, het opzettelijk langzaam laten doodbloeden van slachtoffers... is regel.

... woekert voort

Het voornaamste wapen tegen vluchtelingen die uit geterroriseerde dorpen proberen te ontkomen is de helikopter: van daaruit worden ze op mitrailleurvuur en bombardementen onthaald. De laatste tijd heeft de regering tevens de techniek van de *verbrande aarde* ontdekt: de voorraden in de huizen worden geplunderd en de velden platgebrand. Sinds de toename van de terreur hebben de meeste dorpen geheime voorraadplaatsen aangelegd in de bossen, om zich lang genoeg te kunnen verbergen in de bossen tot de soldaten zich uit hun dorpen hebben teruggetrokken. Het leger speurt echter ook deze voorraden op om ze te vernietigen, volgens de boerenakbond C.U.C.

Om verwarving te scheppen bij de bevolking heeft Montt een pracht-systeem uitgedacht, nl. dat van de burgerwachten. Ieder dorp wordt nu verondersteld zijn eigen bewakingsdienst tegen de guerrilla te bezitten. Als er dan plots lijken in grote hoeveelheden worden ontdekt... zijn die te wijten aan het treffen van burgers en revolutionairen, aldus Generaal Montt. Op die manier wordt ook het naïef deel van de buitenlandse opinie zoet gehouden.

De motivatie van de overheid voor haar binnenlandse politiek is eenvoudig. Het officiële persburo verklaarde vorig jaar: "De opstandelingen hebben de meerderheid van de Indianen achter zich. Precies daarom moeten ze omgebracht worden... allen, mannen, vrouwen, kinderen zijn subverteven. Het leger is 'gezonden' om die opstand te breken." De woordvoerder van het persburo, Francisco Blanchi spreekt hier koeien van waarheden uit; voor alle twijfelaars is dit misschien het overtuigendste bewijs van de sociale positie van het verzet in dit land. Blanchi vergeet wel enige details. Dit is duidelijk merkbaar uit de situatie in de provincies waar de laatste tijd petroleum gevonden is, zoals Quiché en Verapaz. Rios Montt's troepen sparen zich aldaar geen moeite om de plaatselijke bevolking van haar gronden te verdrijven en zo in dit gebied *carte blanche* te kunnen geven aan de oliesektor. Getuige daarvan zijn slachtingen in dorpen als Pansos en Chajul.

Doden spreken niet

Ook individuen zijn het slachtoffer van het eerder conservatieve regeringsbeleid. Ze worden meestal opgespoord door de 'judiciales' — infiltranten van de geheime dienst van het leger — de afwerking gebeurt door derden. Belgen als Walter Voordeckers en Ward Capiau werden aldus koelbloedig neergeknald door het Geheim Anti-Kommunistisch Leger (ESA). Deze organisatie schrok er zelfs niet voor terug in kanjers van letters haar standpunt op de muur van de plaatselijke herberg te schilderen (zie illustratie). Een andere taktiek is die van de 'verdwijningen', waar o.a. Serge Berten het slachtoffer van werd. Wat er met deze gevallen gebeurt, is niet zo onmiddellijk duidelijk: ofwel worden ze gemarteld en onderhoord, ofwel vermoord, ofwel "bijgehouden voor later gebruik".

Hoe dan ook, iedere bevolkingsgroep wordt door deze gang van zaken geteisterd: religieuzen, fabrieksarbeiders, vakbondsmensen, studenten, leeraars, artsen... Het Guatemalteekse Kollege van Advokaten moest in 1981 eerder sarkastisch verklaren dat, aangezien het laatste jaar er 139 nieuwe advocaten waren toetgetreden en er 59 waren vermoord, de organisatie zich

De Guatemalteekse terreur officieel uitgeoefend door niet-officiële organisaties

GUATEMALA:

EKONOMIE, WAPENS & MENSENRECHTEN...

De kreupele mensenrechtensituatie in de Latijns-Amerikaanse landen is enkel mogelijk dank zij de stilzwijgende goedkeuring van de geïndustrialiseerde westerse wereld. Een goedkeuring die enkel maar kan gemotiveerd worden vanuit droge economische belangen. Wat betreft de Verenigde Staten slaan we hier op deuren in: reeds jaren zijn de interesses van firma's als United Fruit Company, Standart Oil/Shell, International Railways of Central America bekend.

In 1960 werd de Centraal-Amerikaanse Gemeenschappelijke Markt opgericht. Er werd een bijbehorende bank geïnstalleerd, om het voor de buitenlandse investeerders ekstra aantrekkelijk te maken. Inderdaad volgden Japanse en Europese investeringen elkaar vanaf dan in een hoog tempo op, tot de grote crisis rond '75. Ook Cinzano, Unilever, Wagons Lits, Solvay en Philips hebben nu afdelingen in Guatemala. Normaal zou een dergelijk beleid heelzaam kunnen zijn, als de meest elementaire regels van democratie en menselijke waardigheid erbij gerespecteerd werden. De feitelijke situatie leert ons het tegendeel. Overigens spelen de nieuwe investeringen in dit gebied zich eerder af op de vrijhandelszone's, waar desbetreffende firma's nog meer rechten hebben.

Globaal zag de situatie van de Guatemalteken onder de regering Carter en relatief rooskleurig uit: het mensenrechten-beginsel zette toch nog een zekere rem op de steun aan extra gewelddadige organisaties. De nodige wapens werden tijdens deze periode echter toch nog via een achterpoortje (wat dacht u van 466 perode, 575 geweerpatrioten en 3435 kisten munitie in één levering voor 'sport en jacht'?) of via de 'bondgenoten' — in casu Israël — geleverd. Ook het leveren van 'hulp' bij de opleiding ('oefen'-geweren, anti-guerrilla-opleidingen,...) beviel de Amerikaanse economie, als woordspelletje.

President Reagan heeft het niet aangedurfd de mensenrechtenspolitiek bruuk en openlijk af te schaffen. In januari '82 kwam zijn eerste grote stap: hij orchestreerde de oprichting van de *Demokratische Gemeenschap van Centraal Amerika*, met als doel 'de politieke en militaire stabiliteit in Centraal-Amerika te consolideren', wederzijdse hulp bij 'interne of buitenlandse agressie', en 'aktiviteiten' om buitenlandse investeerders aan te lokken. De bedoeling was duidelijk een isolatiepolitiek te voeren tegen het 'kommunistische' Nicaragua en zo de belangen van voornamelijk investeerders veilig te stellen. Honduras, Costa Rica en El Salvador tekenden. Het zou duren tot Rios Montt aan de macht kwam eer Guatemala ook in de boot mocht.

Het spektakel van de Geneefse voorbereidende vredesonderhandelingen is blijkbaar groot genoeg om Reagan toe te laten in alle stilte het Congres van de resultaten van zijn recente Centraal-Amerikaanse reis op de hoogte te brengen: in het Guatemala van Rios Montt worden de mensenrechten wel gerespecteerd. Warme het licht op groen komt voor grootse wapenleveringen die de hulp van tijdens het 'mensenrechtentijdperk' met voor 6 milj. dollar helikopteronderdelen komen aanvullen. De leveringen of het 'uitlenen' van oefenmateriaal (jeeps, vrachtwagens, communicatiemiddelen en zelfs gevechtsvliegtuigen) loopt ook gewoon door. De humaniteit van een dergelijk beleid moet ons inziens toch wel sterk in vraag getroffen worden.

Deze overweging treft niet enkel het Amerikaanse Congres. Een Mexikaanse krant berichtte onlangs de start van de werken aan een eigen wapenfabriek van het Guatemalteekse leger... met Belgische technologie. Tevens doen frekwente geruchten de ronde van de levering van snelle, beweeglijke Zwitserse vliegtuigen, uitgerust met Belgische FN-mitraillettes. Hoe staat het met het mensenrechtenbeleid van onze Belgische regering? Of volstaat het te zeggen dat zij enkel de kleine mis is die ook wat kruimeltjes wil meepikken van het Grote Economische Gebeuren van de Machtige Adelaar? □

Boeren van de boerenakbond C.U.C. verbergen hun gezicht tijdens een manifestatie. De laatste Guatemalteekse toegelaten betoging is ook al een paar jaartjes oud...

recht houden. Dit laatste is een grote mislukking geworden, wat vooral blijkt uit de olieproductie: Guatemala moet nog steeds zijn eigen petroleum invoeren.

De vervalsingen van de verkiezingsuitslagen zijn een konstante gebleven, en de staatsgrepen zijn ook nog even frekwent. De laatste in de rij was die van Rios Montt, die de regering van generaal Lucas Garcia de geschiedenisboeken inhield. Waarmee de repressie eksponentieel ging stijgen, zowel kwalitatief als kwantitatief.

Oppositie

Reeds in de twintiger jaren was er verzet gerezen tegen de menonwaardige omstandigheden waarin de boeren moesten leven en werken. Ondanks de continue repressie is er steeds een vorm van deze werking aanwezig gebleven.

De Guatemalteekse syndikale organisaties kan men grosso modo in twee categorieën verdelen: de wettelijke en de ondergrondse. Een eigenaardigheid bij het Guatemalteekse vakbondswezen is dat het in de eerste plaats een konglomerat is van kleine verenigingen (per firma) die zich slechts post factum (1976) in het CNUS als overkoepelende syndikale organisatie verenigd hebben. De patiëntie van de wettelijke organisaties en de oppositionele politieke partijen bij gebrek aan verzerke demokratische wetten, vormen de niet-officiële organisaties de kern van de Guatemalteekse beweging. De belangrijkste is wel de C.U.C., (het comité voor boeren-eenheid) dat ontstond in 1978. Ook hier werd met andere niet-legale organisaties een overkoepelende vereniging opgericht, naar aanleiding van de eerste verjaardag van de slachtpartij in de Spaanse ambassade: het FP.31 (Volksfront 31 januari — 1981).

dollar en een paar vliegtuigen vol adviseurs als Amerikaans ruggesteun. Er kwam tevens actieve militaire hulp opdagen uit Argentinië, Chili, Taiwan, Israël en Zuid Afrika. Parallel met het officiële leger lopen een aantal para-militaire organisaties als de *Eskadron van de Dood*, die volgens een Amnesty International-rapport uit 1980 hun koördinatiecentrum hebben in een bijgebouw van het Nationaal Paleis in de hoofdstad. Daarenboven toonde Pax Christi in een brochure uit '82 aan dat ook sommige multinationals, waaronder Coca-Cola, er hun eigen privé-politiemacht op nahouden.

De tactieken van de *Contra Insurgentia* grenzen aan het ongelooftelijke. Terwijl hun gelukkigste slachtoffers massa naar 'modeldorpen' worden gedeporteerd, waar ze gemakkelijker kunnen gekontrolleerd worden en van 's morgens vroeg tot 's avonds laat aan reusachtige indoktrinatiecampagne's worden bloedgesteld, ondergaan de anderen een meer penibele behandeling. Amnesty International meldde tussen mei en juni '82 60 massamoorden, waarbij minstens 2000 burgers gedood werden, mannen, vrouwen en kinderen. Alle getuigenissen beschrijven ongeveer hetzelfde scenario: de boeren merken dat hun dorp omsingeld wordt; de soldaten bestormen de huizen en duwen iedereen in één gebouwt, terwijl ze de rest van de nederzetting leegroeven en daarna platbranden. Voor de ogen van de overige dorpingen worden de vrouwen verkracht, gemarteld en vermoord. Babies worden met het hoofd tegen de rotsten te pletter geslagen. Mannen en ouderen worden met messteken gedood, doormidden gekapt of gewoon met de kogel gefusilleerd. De jongeren worden, volgens sommige bronnen, op iets speciaals vergast: "De jonge

"Walter, ga naar huis!" meldt het Geheim Antikommunistisch leger (ESA) vlak na de ontvoering van pater Walter Voordeckers. De openheid van deze organisaties is beangstigend.

Opvang in gemeenschapshuizen II

Vorige week maakten we een theoretische probleemstelling omtrent het tekort aan noodadressen voor kortdurige opvang en het globaal tekort aan opvang voor volwassenen boven de 30 jaar met een 'zware problematiek'. Van de theorie stappen we in dit artikel over naar de praktijk, via een gesprek dat we met iemand voerden, die terzake twee jaar praktijkervaring heeft. Iemand die te kampen heeft met een aantal moeilijkheden, een kamer aanbidde in uw eigen huis, gaat meestal gepaard met heelwat argwaan. Gaat hij 's nachts niet lopen met al mijn geld of goederen? Gaat hij mijn kop niet kappen zeurden met onbesrijflijke problemen? Gaat hij mijn lief niet verkraachen? Slaait hij op een bepaald ogenblik niet heel mijn interieur aan diggelen? Krijg ik hem nog wel uit mijn huis als hij zich 'gesetteld' heeft? ...

Veelal merkt men dat onder deze verbale golf van vooroordelen, een bedreigende angst aanwezig is, dat het eigen labele innerlijke evenwicht wel eens zou verstoord worden via deze mogelijk, turbulente contacten. Onze gesprekspartner grinnikt als we hem de lijst van mythes voorleggen die de ronde doen. "Natuurlijk hebben we problemen gehad" zo stelt hij, "maar die waren eerder te wijten aan onze eigen naïviteit toen we ermee startten. We vertrouwen zo iemand meer dan dat we eender wie zouden vertrouwen. Sinds we voorzorgen genomen hebben, is het niet meer voorgevallen dat er gestolen werd of dat we met andere onvoorzien moeilijkheden werden gekonfronteerd".

Werking

In de voorbije twee jaar werden in de

gemeenschapshuizen waar hij heeft gewoont, een vijftiental mensen voor korte periodes opgevangen. De periode schommelde tussen één overnachting en een drietal dagen. De mensen die opgevangen werden, arriveerden allemaal via bemiddeling van het crisisinterventiecentrum van de Stut. Soms betrof het mensen die pas uit de gevangenis kwamen, in afwachting dat ze in een home terecht konden; soms mensen met huwelijksproblemen, enmaals een studentin, een andere keer een Zuidafrikaanse politieke vluchteling, een andere keer betrof het een 'vreemd koppel'. 'Het leek wel een pater en een non'. Veelal was er enkel de vraag naar onderdak, andere keren was er nood aan een openhartig gesprek, of een integratie in het gemeenschappelijk leven werd formuleerd. 'Op de Tiensevest woonden we boven het Chiro huis er waren boven altijd een paar lokalen vrij. Nu in de Arenbergstraat zijn de lokalen allemaal bewoond, maar er is een duidelijke afspraak tussen de vier bewoners dat als er een vraag is van 't Stut, we een kamer zullen vrijmaken. Iemand gaat dan elders slapen, of we slapen met twee op een kamer'.

We hebben doorheen de tijd heel wat geleerd. Zo is het ontzettend belangrijk dat men goed geïnformeerd is, over de persoon die komt. Er was bv. eens een echte toffe gast, die naast medicamenten ook drugs nam, wat we niet wisten. Hij dronk met ons een paar trappisten en wou daarna terug naar zijn 'milieu'. We gingen een wandeling maken en toen we voorbij de rijkswacht kwamen, begon hij agressief te schelden. We hebben hem dan toch kunnen bepraten om enkel wat sigaretten te gaan kopen, waar-

derpreek tegen het communisme spuugt. Hun stellig luidt dat de staatsgreep 'een tussenkomst van God' was. Bij deze strategie komen ook helikopters kijken. Getuigen van het Komitee Rechtvaardigheid en Vrede (Justitia et Pax) beweren dat regelmatig duizenden pamfletten uit deze hefschroefvliegtuigen over stadsdelen worden gedropt. Deze bladen bevatten enkel een afbeelding van een gewapende soldaat, biddend voor een stralend kruisbeeld. Of hoe de heer Montt zijn regime nog lange jaren toewent. Het is niet de eerste keer in de wereldgeschiedenis dat het 'geloof' het volk wil manipuleren tot Goedgelovigheid.

ligt het zwaartepunt bij de Stut. Er wordt immers heel duidelijk afgesproken wanneer de persoon terug moet naar de Stut voor verdere opvang, en de mensen die komen weten dat wel, zodat ze aan ons geen buitensporige hoge uitzondering slechts iemand opnemen, die terugkomt zonder dat hij via de Stut gepasseerd is. We hebben het geval gehad van iemand die na een week terugkwam, met in zijn bezit een zwarte valies, die hij niet bijhad toen hij de eerste keer bij ons kwam. Op onze vragen hieromtrent wou hij niet antwoorden. Hij stelde dat de Stut hem had afgestoot. Plots liep hij weg toen we iets vroegen over de valies, omdat we liever niet in moeilijkheden kwamen, moest het gestolen goed bekeken worden. Naderhand bleek dat hij geld gestolen had bij het OCMW. Gaandeweg zijn we gegroeid in onze mogelijkheden om mensen op te vangen. We hebben trouwens nog nooit iemand geweigerd, die ons was voorgesteld door de Stut. Ik geloof dat de mensen die wij hebben opgevangen, er veel aan gehad hebben, alleen al door de zien dat leven in gemeenschap mogelijk is. Alhoewel het leven in gemeenschapshuis vaak een irrisieële toestand is doordat velen nog van thuis financieel afhankelijk zijn, geloof ik in de mogelijkheden van zo een huis inzake opvang. Het doet vaak het leven in 'n gemeenschapshuis zeer goed, dat op die manier de deur eens wordt geopend voor een realiteit, waar wij zeer weinig ervaring mee hebben, hetzij gevangenis, hetzij het huwelijksleven enz... Het aanhoren van die vaak wrede verhalen, heeft bij ons zeker een rijpingsproces teweeggebracht, doordat we een naïf geloof in

de rechtvaardigheid van deze maatschappij, hebben achtergelaten.

Tegenargumenten

Wat het vooroordeel betreft dat vrouwen worden lastiggevallen, heb ik persoonlijk nog nooit iets dergelijks meegemaakt. Als een vrouw in het gemeenschapshuis zulks wenst, slaapt de man die opgevangen wordt, niet in een blendend vertrek. Het is onze ervaring dat die mensen vaak doodvermoord zijn. We hebben het nog maar een keer voor gehad dat iemand naderhand bij ons terug wou intrekken maar dat is toen vlug opgelost. We zijn in tegendeel ontgoocheld dat er zo weinig mensen na hun verblijf met ons terug contact zoeken. Vaak heb je in die dagen diep ingeleefd in hun emotionele problemen zodat je achteraf jezelf afvraagt, wat er verder van geworden is'.

Doe mee

Op het einde van het gesprek geraakt P., die anoniem wil blijven, niet uitgepraat over de dagen dat een Zuidafrikaanse politieke vluchteling verbleef bij hen, en die al een hele tijd achtervolgd werd door de politie. Tot slot drukt hij zijn verwondering uit over het feit dat er blijkens de statistieken van de Stut 58 mensen die opvang zochten, niet konden geplaatst worden. Hij meent dat zijn gemeenschapshuis stilaan door de opgedane ervaring 'zwaardere gevallen' aanvoer. Diegenen die verder met hun hurover willen babbelen, kunnen contact opnemen op volgende adressen: Van Arenbergstraat 44, of Tiensevest 128. Het telefoonnummer van de Stut, die de opvangaanvragen van mensen aan de Leuvense welzijnssector coördineert is 23 99 76 (vragen naar Luc).

L.V.

Guatemala: een volkerenmoord!!!

vervolg van p. 8

niet in de mogelijkheid zag zijn juridisch kongres en de viering van de Dag van de Advokaat te laten doorgaan.

Indoktrinatie

De grootste leerschool voor Rios Montt's anti-guerrilla activiteiten is Argentinië. Van hieruit haalt hij zijn tactieken om de bevolking klein te krijgen. Zo is er het geval van pater Pellecer, een jezuïet uit Guatemala die actief was in de krottenwijken aldaar. Pellecer werd op 9 juni '81 plots uit zijn wagen gesleurd door zes gewapende mannen. 113 Dagen later... verscheen Pellecer op televisie, in gezelschap van diplomaten en overheidsfunctionarissen. Hij kwam aldaar verklaren dat de Kerk subversief was. Vooral de scholen die onder Belgisch beheer staan in Quiché zouden dit virus erg te pakken hebben. Waardoor de gehele organisaties wel erg subversief zijn. Een van de leiders van het C.U.C., Emeterio Toj, maakte dezelfde behandeling mee met dezelfde resultaten. Hij werd echter op 26 november 11. bevrijd en wist, bij een tijdelijke bezetting van enkele radiostations door het Guerillaleger der Armen (EGP) de ware situatie in de

ether te sturen: een verhaal van marteling, fysisch en psychisch. Een en ander duidt bij deze affaires op de "Argentijnse techniek": marteling en psychologische techniek ter vernietiging van de identiteit van de gevangene.

Rios Montt gaat verder. Hij weet dat de Guatemala'teken een uiterst gelovig volk vormen. Vanuit die basis heeft hij een grootse campagne op touw gezet van de Amerikaanse sekten die zich sinds de aardbeving in '76 in het land geïnfilteerd hebben — de generaal zelf is leider van de Verbo-kerk, een onderdeel van de International Love Lift. De regering proklameert dat de Indianen minderwaardig zijn, de sekten bieden de uitweg voor die menselijke gebreken: gehoorzaamheid aan de regime en berusting in het fatum, en verzet tegen de macht van de Satan, die de oppositiebewegingen in zijn handen heeft. Montt zelf komt wekelijks enkele uren op radio en TV — de doorsnee indiaan is volledig analabeet maar bezit bijna altijd een kleine transistorradio — met op het programma een herderlijke toespraak in die zin. Vele wijken en dorpen zijn uitgerust met luidsprekers op elke straathoek, waardoor de plaatselijke sekteleider op gezette tijden zijn don-

derpreek tegen het communisme spuugt. Hun stellig luidt dat de staatsgreep 'een tussenkomst van God' was.

Bij deze strategie komen ook helikopters kijken. Getuigen van het Komitee Rechtvaardigheid en Vrede (Justitia et Pax) beweren dat regelmatig duizenden pamfletten uit deze hefschroefvliegtuigen over stadsdelen worden gedropt. Deze bladen bevatten enkel een afbeelding van een gewapende soldaat, biddend voor een stralend kruisbeeld. Of hoe de heer Montt zijn regime nog lange jaren toewent. Het is niet de eerste keer in de wereldgeschiedenis dat het 'geloof' het volk wil manipuleren tot Goedgelovigheid.

G.J.

Op woensdag 27 februari gaat in ISOL een Guatemala-avond en -namiddag door vanaf 12.00 u. 's middags. Dit onder het thema: Solidariteit met een volk in strijd. Met Guatemala'teekse maaltijden, muziek, dia's & info.

ONGELOOFLIJK !!!!!!!!!!!!!

tot - 30 % op NIEUWE literaire en wetenschappelijke boeken !!!!!

CASH tegen CASH !

Kom langs en zie voor jezelf !!!!!!!

ONGELOOFLIJK !!!!!!!!!!!!!

ONGELOOFLIJK !!!!!!!!!!!!!

ONGELOOFLIJK !!!!!!!!!!!!!

" IN DEN BOEKENHOEK "

t' Capelleke, Tiensestraat 82, 3000 Leuven

ADVERTENTIE

ILSE of de absurde ondergang van een strip

bart ramakers

WAARHEIT GAAT ZE, ZE IS GERUST ZE WEEET HET

SNERT WEEET OOK ZE GAAT NAAR DE TEKENDOR ZONEEL IS WEL DUIDELIJK DOCHT IK

BART WEEET OOK

ZE WEEET HET DUS...

ZE MOET NAAR HET, IN HET 'TIN CONTROL' OVER HAAR DOR LOREY IS (ZWAAR)

DUS BART ME IN MIJN PRINCEZESBLOED MET HET RUST MIJN LUSTENGO IK WEL NAAR HET STEDELIJK

ZWEMBAD MET ZOU VE ERG WERBAAD DUS HIJ TE DOOR NOG ZOU DURLEY LAATIG VULLEN MET ZIJN ON-BESCHULDIGD HEDEH!

HOLA! HET MAN BEST ZIJN DOT DE VROUWEL-LUKE NATUUR HAAR EIGEN WETDITG-HEDEN HEFT 'NAAR DIT GAAT TE VER I K MOET NIJGUREN, ETI VULLG GOOL.

De Groenen

vervolg van p. 7

ring van de werktijd tot 35 uren per week. Naargelang de evolutie, zal de werktijd zo lang begrensd worden, tot er geen werklozen meer zullen zijn. Voor de 'lage en middellage' inkomsttrekkers eisen ze loonkompensatie. De wettelijk maximale vastgelegde arbeidstijd moet verlaagd worden, d.m.v. de beperking van de bepalingen voor uitzonderingstoestanden en door een 'striktere' controle van de ondernemingsraden en de vakbonden. Weliswaar vrezden de Groenen er voor dat een verkorting van de werkeveel geen gevolgen voor de arbeidsmarkt zal hebben. Bijgevolg zouden er overeenkomsten over nieuwe tewerkstellingsmogelijkheden moeten afgesloten worden, en — meer nog — de produktiviteit van de individuele arbeider mag niet verhoogd worden. Er moet vermeden

worden, zo heet het, 'dat, als maatregel hierop, binnen de kortste termijn, de arbeid weer opgedreven wordt'. Daartoe is er controle vereist. "Om de prestatiedruk van de arbeid niet ongecontroleerd te laten stijgen, moeten de controle- en inspraakmogelijkheden van de ondernemingsraad de produktieve wil opdrijven, daar gaan de Groenen niet op in.

Naast de herverdeling van de arbeid, is er in het programma ook nog sprake van 'ekologische en maatschappelijke investeringen', die de werkloosheid moeten afschaffen, en wordt de afbouw van de wapenproductie geëist, alsook die van... de autofabrieken. Alhoewel deze laatste formulering een duidelijk toezegging aan Bahro is, is het toch duidelijk dat het de stroming is, die toenadering zoekt met de werknemers en de vakbondsbasis, dat haar wil heeft kunnen doorzetten.

Johny Lenaerts
Luc Vanheerentals

Het land der grote belofte We want the world and we want it now

Polen is een ziek land heden ten dage. Dat valt Andrej Wajda op en vermits hij een geëngageerde, up-to-date filmmaker is, rijgt hij reeksen prentjes aan elkaar die over ziekte van Polen gaan. Het is natuurlijk dankbaar om over de minder mooie passages en achtergronden van je vaderlandse geschiedenis te filmen, zeker als je weet dat de nationale erkenbaarheid van verschillende regisseurs hun kassa-gevoeligheid alleen maar verhoogt. Weinigen weten er evenwel boeiende films van te maken; hun nationale historic komt vaak niet verder dan aardige kostuumfilmertje, die ongetwijfeld dieperliggende, algemeen-menselijke waarden in zich draagt, maar die je uiteindelijk Siberisch koud laat. Weinigen hebben immers de moed om te graven in de geschiedenis hunner vaderland door te trekken tot vandaag en de lijn van de historie bloot te leggen. Van puur humaan hout maak je politiek en artistiek immers geen pijn. Je moet je engagement tegenover vandaag durven laten spreken als je vertelt over vroeger. Hoewel bij film het vertellen natuurlijk wel blijft primeren; engagement alleen is al even oninteressant.

Wajda durft alleszins wel. Zijn opzet was en is indrukwekkend. Beginnend met *Het Land der Grote Belofte* (1975), dat de periode van de industrialisering en het instorten van de feodaliteit belicht, wou Wajda de historie teke-

nen van de Poolse arbeider in de 20ste eeuw. Via *De Man van Marmer* (1976) — over de jaren vijftig en het stachanovisme — komt Wajda uit bij de geboorte van Solidarnosc in Gdansk tijdens de rellen van 1980 (*De Man van IJzer* (1980!)). De cyclus is dus voltooid. Wat valt er nu over te zeggen, aan de vooravond van het draaien in Leuven van *Het Land der Grote Belofte*, het eerste luik van de cyclus (woensdag 26 januari 1983 om 20 uur in Auditorium Vesalius, org.: FILMM).

De snor van Lech Wajda

Filmisch gezien is de cyclus als geheel niet die klapper geworden die het opzet beloofde scheen aan te kondigen: *Het Land der Grote Belofte* deed wel de tweede helft van zijn naam eer aan (daarover dadelijk meer), maar gaandeweg heeft Wajda het goede spoor wat verloren. Steeds meer liet hij zijn eigen engagement meespelen en helde hij steeds dichtert over naar het politiek pamphletaire naargelang hij ind de tijd dichtert kwam bij vandaag, bij Solidarnosc. De scènes in *De Man van IJzer* waar Zijn Heilige Hoogheid Lech Wajda zijn overigens indrukwekkende snor haast in close-up tegen de kamerlens mag komen drukken, zijn in deze optiek een ernstige, onvergeeflijke en misplaatste toevijging van Wajda aan het engagement. De film is op dat moment niet meer een fijne balans tussen filmisch vertellen en politiek denken; het wordt platvloerse personenkultus in naam van Het Goede Doel, engagement om het

engagement dat het vertellen bijkomstig maakt. Ook *De Man van Marmer* is van deze zonden al niet meer helemaal vrij te pleiten: het fictie-verhaal is rijk gestoffeerd met authentiek documentair materiaal dat de film meer tot document dan tot film maakt.

Helemaal vrij van enige ambigüiteit is Wajda overigens nooit geweest, ook vroeger niet, hoewel zijn politieke moed hem steeds krediet en vergevingsgezindheid heeft opgeleverd bij de pers en later ook bij het publiek. Het beste bewijs hiervan is zeker dat de zwakste van de drie cyclusfilms, *De Man van IJzer*, vorig jaar op het festival van Cannes de hoofdvogel afschoot en als toetje bovenop nog een Amerikaanse Oscar-nominatie meekreeg ook. Enige aanmoediging kan natuurlijk geen kwaad, maar we moeten natuurlijk ook niet overdrijven. Wat die ambigüiteit betreft: naast zijn Solidarnosc-mind denken en zijn onmiskenbaar engagement daartegenover valt het op, in schril contrast zelfs, dat slachtoffers van de artistieke repressie in een regime als het Poolse voor Wajda dekadentelingen zijn, en dat anderszijds de technokraten van het realistische socialisme als hellevegen worden voorgesteld, ook al in het vroegere werk van de meester. Zo bijvoorbeeld ook in *Het Land der Grote Belofte*.

Hoe het groeide

Het Land der Grote Belofte is dus de eerste film van de cyclus, de aanzet tot het stuk geschiedenis dat Wajda wil vertellen. Het verhaal, de trouweheid

van de reconstructie ("fresko" of "epos" is de naam die men hanteert voor dit soort films en beide termen geven goed aan waar het om gaat) en vooral ook de verzorging van het kamerawerk wegen veruit het zwaarst in deze film. Het engagement en de politieke denksfeer spreken uitsluitend uit de verhaalelementen en uit de beelden zelf: dat is nog eens *echte, pure cinema*. Hadden we niet al vermeld dat deze film zijn naam waardig was? De dialogen of de historische realiteit, waar het gebeuren naar verwijst, zijn hierbij dan ook niet doorslaggevend.

De film heeft het over de laatste loodjes van de 19de eeuw die duidelijk het zwaarst wegen. Een Poolse staat bestaat nog niet, de agrarische samenleving heeft afgedaan en de adel vecht verbeten voor de vrijwaring van haar voorrechten. Tegen de steeds sneller draaiende maastroom van de *industriële revolutie* zijn ze evenwel niet opgewassen en alleen wie zich weet aan te passen, komt nog aan de bak: het beoefde wenkt, maar vele grijpgrage handen worden tussen de machines tot gehakt verwerkt. Vooral dan toch die van de grote groep armoezaaiers, die het platteland ontvluchten om hun deel van de koek op te eisen in de grootstad.

Aan het zelfde hoge ritme waarmee de machines produceren, botten doen kraken en vlees en bloed doen rondspatten, verplettert Wajda de kijker met een *bont schildertje* van het toenmalige Lodz in volle tekstieloorlog, en dat aan de hand van de wederwaardigheden van drie entoesiaste Streibers, die het nog allemaal tegemoet gaan. Het is een zeer meeslepend en overrompelend geheel dat je met een *beïndrukte machteloosheid* achterlaat, ook al dateren de zogenaamde 'feiten' van zowat 80 jaar geleden. *Het Land der Grote Belofte* is dan ook het soort filmische engagement dat zich geleek wanneer mag afspeelen en toch steeds brandend actueel is. Het soort films zonder meer, dat zeldzaam is in 80 jaar filmgeschiedenis. Het soort films ook om te koesteren en weer en weer te zien. Laat een geboden kans dus niet liggen, zou ik zo zeggen; niet om reclame te maken, maar uit puur cinematografisch engagement. En nu ben ik dat woord kotsbeul!

Jan Hugo Verbanck

Cristo si è fermato a Eboli Kristus zou niet verder willen gaan

De meeste bekende films van de Italiaanse regisseur Francesco Rosi bezitten een erg aansprekend sociaal engagement. *Salvatore Giuliano*, *Il caso Mattei*, *Cadaveri eccellenti* overtuigen in de eerste plaats door de filmische aankleding; het gesproken woord heeft een eerder ondersteunende functie.

Misschien nog meer dan de opgenoemde titels, voldoet Rosi's voorlaatste film *Cristo si è fermato a Eboli* (1978) hieraan. Kristus heeft met de hele zaak geen uitstaans, maar de titel omschrijft het stadje Gagliano, een door God en de wereld vergeten uithoek in Zuid-Italië. Het is het verplichte verbaningssoord van een Turijns intellectueel, Carlo Levi, waartoe hij in 1935 door Mussolini veroordeeld werd wegens kritiek op diens politiek.

De film, gebaseerd op Levi's literair hooggewaardeerde autobiografie, is geen actie-verhaal, maar een beschrijving van het harde leven van de bevolking in Zuid-Italië. In tegenstelling tot E. Olmi's pastoraal fresko *L'Albero degli zoccoli* over Noord-Italiaanse boeren, moeten hun zuiderse kollega's in de barre grond wroeten om in het levensonderhoud te voorzien. Behalve enkele ambachten, is landbouw de enige bron van inkomsten. Naast de economische onderontwikkeling, tekent de film de sociale achterlijkheid van het gebied: de strenge normering in de maatschappelijke

vervolg hiernaast

50 STELLA'S GRATIS? DAT ZAL WEL EEN GRAP ZIJN!

Wie geeft er nu 50 Stella's cadeau? Wij!
Inderdaad, als je deze maand je 21ste verjaardag viert dan bieden wij, van de Stella, je 50 waardebons aan. Daarmee kan je je talrijke vrienden trakteren in één van de typische Leuvense studentencafés, waarvan er wellicht één je stamkroeg is.

Waarom? Kijk, je moet het zo zien. Zoals alle goeie dingen in het leven moet je Stella leren waarderen. Want Stella wordt gebrouwen voor echte bierkenners. En eens je de pittige hopsmaak van Stella te pakken hebt, wil je geen andere pils meer. Krijg de Stella-smaak te pakken...op onze kosten.

Als je dus ingeschreven bent aan de K.U.Leuven, en je wordt 21 in de loop van januari 1983, dan liggen er in onze brouwerij, Vaartstraat 94 te Leuven, 50 Stella-waardebons voor je klaar. Vraag naar Theo Luyten, die zorgt verder dat alles in orde komt (tel. 016/24 71 11).

We wensen je verder een allerbeste 21ste verjaardag toe en hopen dat het een fijne herinnering blijft aan Leuven-Bierstad.
We verwachten je.

P.S. Vergeet je identiteits- en studentenkaart niet.

Stella
Artois

Kristus zou niet verder willen gaan

vervolg van hiernaast

Kristus wonderwel niet aan het kruis. Binnenkort misschien wel op de bus. Rara. Weér een filmartikel.

lijke omgang, tradities en onwetendheid die vooruitgang belemmeren.

Noord-Zuid

Als iemand, afkomstig uit het hoogontwikkelde, industrieel sterke Noorden, staat Levi bij aankomst perplex van hetgeen hij in Gagliano ziet. Aanvankelijk observeert hij slechts, omdat omgang met de bevolking voor hem verboden is. Maar wanneer men erachter komt dat hij ook dokter is (hoewel hij zijn praktijk had opgegeven voor een artistieke loopbaan), komen de vrouwen zijn hulp inroepen. Vanuit dit contact leert Levi de afgezonderde gemeenschap kennen en begint hij de kloof die tussen Noord en Zuid bestaat te begrijpen. Deze ervaring zal hem er, na zijn vrijlatting, toe aanzetten te pleiten voor ontwikkeling van de Mezzogiorno (Zuid-Italië). De pest — leven en niet genieten van een amnestiemaatregel.

Slechts enkele gegevens in de film wijzen in de richting van een historische kroniek: het feit van de ballingschap, de fascistische zwartemden die in het stadje rondlopen, de kommunistische ballingen in Gagliano die in volledige afzondering — gemeden als

Voor de rest zou Eholi (zoals de titm ook kort wordt aangeduid) evengoed een hedendaagse semi-dokumentaïre kunnen zijn over de situatie van de Mezzogiorno. Ondanks een ambitieus ontwikkelingsplan in de jaren '50-'60 is Zuid-Italië er economisch niet op vooruit gegaan. Behalve wanpraktijken, is het mentale wantrouwen van het rijke Noorden hieraan niet vreemd. Zuid-Italianen die in het Noorden werk komen zoeken, worden er vaak, net zoals hier in België als gastarbeiders, immigranten aanzien.

Engagement

Het is vooral het openbreken van die vooroordelen en afwijzing die de Napolitaan Rosi ertoe heeft aangezet deze film te maken. In die zin is Eholi niet alleen een verfilming over, maar eerder nog een verandering van het werk van Carlo Levi.

Zoals Levi zijn schrijvertalent gebruikt om zijn ervaringen en overtuiging over te brengen, zo hanteert Rosi de filmkamera om de toeschouwers te overtuigen. In het trage ritme dat het leven in Gagliano kenmerkt, evolueert de film van afstandelijke verwondering, vragen, naar engagement en begrip voor de Mezzogiorno-bewoners, parallel aan de ontwikkeling van Carlo Levi.

Zoals vaker in Italië gebeurt, is Eholi als bioscoopfilm een tot een goede twee uur teruggebrachte versie van de driënhalf uur durende TV-serie, mede geproduceerd door de RAI.

In de stuk voor stuk treffende vertolking vinden we Gian-Maria Volonte als Carlo Levi, Irene Papas als zijn huishoudster en François Simon als de ontwrichte pastoor Trajella. Maar ook tussen de hier bekende acteurs steken pareltjes, zoals Accursio di Leo, als de oude schrijverker. m.m.

kreten & gefluister...

Schamper schuchterik. • Voor de aandachtige lezers van onze lezersbrieven zal de brief «Schamper II» allicht niet onopgemerkt zijn voorbijgegaan. • Brieven zijn leuk, zeg ik altijd maar. • De schrijvers ervan gewoonlijk nog leuker. • Want wie is Christian Hocepiéd? • Dat kan U lezen in zijn brief, natuurlijk. • Maar deze leperd verklaart een aantal dingen lekker niet. • Zoals daar zijn. • De Heer Hocepiéd is — wat je zou kunnen noemen — een eeuwig student. • (Iemand als Bart Heijnen dus, maar daarover straks méér.) • Mijnheer Hocepiéd is namelijk wel ingeschreven aan de R.U.G., maar... • Meestal (en dat sinds jaren) als vrij student. • Pikt hier een lesje mee, gaat daar eens een kollegetje volgen. • Om dan zo weinig mogelijk of helemaal géén eksamens af te leggen. • Nu is dat op zich helemaal niet fout, natuurlijk, ware het niet dat Christian dat enkel doet om zijn stem nog enige klank te kunnen geven in de verschillende raden van de Gentse universiteitsstructuur. • Zo zijn er nog wel meer. • Bart Heijnen, juist. • Bovendien heeft Hocepiéd nog meer in zijn pettootje. • Zijn naam is nog al ergens gevallen. • In het Dossier Spekater van Humo. • Volgens die reeks is Hocepiéd (of was?) een zgn. verffenaar van de VZW Oostpriesterhulp. • Een zéér Christian Christian (zouden de Engelsen zeggen). En daar krijgen wij dan lezersbrieven van. • Zeer geloofwaardig, overigens. •

Tasso betrapt. • Op maandag 17 januari in de Stadsschouwburg te Leuven. • Het stuk *Torquato Tasso* begint met een scène waar een jongetje door de zaal loopt. • Stijl van de kledij is 18e eeuw, en het jongetje heeft een poederpruik op het hoofd. • Draagt bovendien een kassetterekorder onder de arm, waaruit de tekst van het gedicht, dat 'hij' voorleest, weerklinkt. • Goed, jongetje komt in de zaal, loopt de zaal rond en... • Gaat uit de zaal. En... • Wil weer binnen, maar wordt tot zijn grote verwondering tegengehouden door een portier. • Zeg, manneke, hebde-gij wel een ticket? • Natuurlijk had deze acteur jeune geen ticket, hij speelde mee! • Als hij dat dan ook zegt, antwoordt de zaalwachter. • "Jaja, dat zeggen ze allemaal." • Dit gegeven was niet voorzien in het stuk... •

Schippertje naast God. • Niet origineel, nee, dat niet. • Het is de titel op de voorpagina van de *Knack* van 12 januari. • En het «slaat» op Wilfried Martens. • In onze vergeelde paperassen duikt hij voor de eerste keer op als observator op de vergadering van 20 december 1957, in het «verslag van het comité van leiding» van het V.V.S. • (Wat een volzin!) • In dat verslag wordt hij o.a. vermeld bij de negenen die reeds tweemaal zon-

der verontschuldiging afwezig waren. • Toen reeds? • In de 70ste jaargang van *Ons Leven* was Wilfried redakteur *Sociaal*. • Het jaar daarop zou hij hoofdredakteur worden van hetzelfde blad. • Ons aller premier wordt ook geciteerd in het verslag van comité enz... van 9 januari 1959. Punt II van dat verslag heeft het over de onrusten te Leopoldstad. • De onafhankelijkheid van Belgisch Congo was toen nakende, weet je nog wel. • Martens zegt er dat «ook de Vlaamse studenten positie moeten innemen en... rekening moeten houden met alle rechtmatige verzuchtingen van de inlandse bevolking met zin voor de werkelijkheid.» Wilfried zou zichzelf later parafrazeren. • Want wie herinnert zich niet zijn uitspraak. • «Ik hou van dit land, zijn leiders en zijn volk.» • Met dank aan onze informanten op SoRa. •

Het vissen van de V.L.I.S. • De Vlaamse Interuniversitaire Studentenraad, dus. • Zie ook VETO 10 en 11, pagina 3. • Met als kop of de bill: *Bart Heijnen*. • Bart ging voor «zijn» organisatie op zoek naar money. • En liep daarvoor zowat alle uiefs plat. • Nu deed hij dat onlangs ook in RUCA, de unief waar hij zelf «studeert». • En. • Werd er afgeschoten door zijn eigen studenten-medebestuurders. • Die luisteren naar de naam van Rudi De Paep en Mark De Quiet. • Néé, de V.L.I.S. kwam niét in aanmerking voor subsidies van het RUCA. • En de redenen hiervoor? • Eén: zo kan iedereen subsidies vragen én krijgen. • Twee: de V.L.I.S. heeft niet (genoeg) de voeling met de basis. • V.L.I.S., mossel noch vis. • Maar wel vogel. • En die is nu afgeschoten. •

Stemmingen of stemmingmakerij? • Dat we het zelf niet weten. • Of wat dacht u van de zee. • Er is nogal wat te doen rond de erkenning van een bepaalde vereniging. • Door o.a. Kringraad. • Hoe een stemming verlopen kan... • De vraag op KR was: *Erkennen wij (die vereniging)?* • De uitslag van de (s)temming was. • 4 voor, 7 tegen en 6 onthoudingen. • Stel nu even. • Gewoon een veronderstelling, hee, niet meer. • Dat de vraag was geweest «Gooien we die vereniging buiten?» • En dat het stemgedrag van de leden van KR niet veranderde. • Dan was de uitslag geweest. • 7 vóór, 4 tegen en 6 onthoudingen. • In het eerste geval werd de vereniging dus erkend, in het tweede zou ze niet erkend zijn geweest. • We moeten toch dringend die procedures eens gaan herzien. •

Tot volgende week, met nog meer over: grote heerschappen in oude verenigingen, en het antwoord op de vraag 'Is de V.L.I.S. ja dan nee een CVP-mantelorganisatie?' **WIV**

Nieuws uit andere centra Grondverschuivingen in Gent

Vervolg van p. 6

worden. Woensdag zou daarover op de Sociale Raad verder gediscussieerd worden.

Woensdag was er dan om twee uur een Sociale Raad vergadering waar ook de twee hoofdredacteuren uitgenodigd waren. Na een half uurte over en weer gepraat, kwam er een voorstel van de sekretaris van de Sociale Raad om een eind te maken aan deze slevende affaire. Er moet een redaktieraad samengesteld worden die grosso modo drie functies heeft.

Een eerste is de hoofdredakteur aanduiden, een tweede de verantwoordelijke uitgewer aanduiden en tenslotte controle uitoefenen over wat in Schamper verschijnt. Nieuw is echter dat deze redaktieraad bestaat uit 12 mensen, waarvan 6 lid zijn van de huidige redaktie. De andere zes zijn de vier konventsvoorzitters en twee leden van de Sociale Raad. De enige die eigenlijk verzet aantekende tegen dit voorstel was Christiaan Hocepiéd,

dezelfde als degene die in dit nummer een lezersbrief instuurde. Hij zag liever een structuur met twee hoofdredacteuren om Mark Rogiers toch een kans toeh een kans te geven.

Het mocht niet baten. Alle andere aanwezigen waren zeer tevreden. Schamper behoudt in grote mate haar autonomie, en krijgt door de contacten met de mensen van Sora en de konventen meer rechtstreekse informatie. Bovendien is er in de persoon van Mark Rogiers een contact gelegd binnen de redaktie met FK. Het FK zelf kan ook tevreden zijn aangezien er nu garanties ingebouwd zijn voor een dergelijke controle, zij het a posteriori, en aangezien zij voet aan de grond hebben gekregen binnen Schamper. Sora-leden kunnen ook tevreden zijn, want nu zijn zij eindelijk van alle geografie af. En de lezer kan ook tevreden zijn, want wellicht komt er nu meer en betere informatie over de werking van de raden en commissies en konventen. Hallelujah.

Tekst: Pieter T'Jonck
Muziek: Wim Verhelst

ADVERTENTIE

LOVANIA HI-FI

A. DUCHESNE Mechelsestraat 38 3000 Leuven
016 22 55 59

OP VERTOON VAN DEZE ADVERTENTIE 5% KORTING

TEAC

Aristry in Sound

ONKYO

JBL

TENSA SANYO

DE WERK GROEP VOEDING

ALMA-MENU'S VAN MAANDAG 24 TOT VRIJDAG 28 JANUARI

	Restaurant Alma II en III	Snack Alma I Gasthuisberg, Panscoll. Meisjescentrum	Snack Alma II Alternatief	Sedes
ma 24/1	Romige Aspergesoep biefstuk spruiten in room aardappelen fruit	Romige aspergesoep visvisuel royal gekookte aardappelen yoghourt en fruit	granenpap met toffu en groenten fruit	Soep van de dag rundspojarski met fijne erwtes aardappelen yoghourt
di 25/1	solferinosoep hamburger met ei prinsessebonen zilverviesrijst yoghourt	solferinosoep gehakte steak rauwkost kroketten yoghourt met fruit	loempias met zilverviesrijst yoghourt met fruit	soep van de dag (avond) gratineerde selder met kip aardappelen fruit
woe 26/1	parmentiersoep varkensrib jonge wortelen aardappelen yoghourt	parmentiersoep worsten met bloemkool puree yoghourt met fruit	spaghetti met konlin en groenten yoghourt met fruit	soep van de dag kalfsbrood jonge wortelen aardappelen yoghourt met fruit
do 27/1	Heldere Madrielensoep visvisuel met groenten zilverviesrijst yoghourt met fruit	heldere madrielensoep bamigoring met ei yoghourt met fruit	soep van de dag plattekaastaart met zilverviesrijst fruit	varkensrib romige schorseneren aardappelen fruit
Vrij 28/1	Bretonse soep gehakte steak gepaneerd jardinière aardappelen yoghourt met fruit	Bretonse soep bitok madeirasaus kroketten yoghourt met fruit	giert met gekruid korstje en groenten yoghourt met fruit	soep van de dag pizza fruit

WERK GROEP VOEDING: dit is een keuze uit de ALMA-menu's gemaakt door de werkgroep voeding. Deze menu's bieden u de beste garantie voor een evenwichtige voeding. Voor verdere inlichtingen kunt u zich wenden tot LEO VAN DER AA. Tel. ALMA 229911

AGENDA

Zaterdag 22 januari

FILM 20.30 u. *Hamlet* van Lawrence Olivier (Groot-Brittannië, 1948). In Stuc. Toegang 60/40.

Maandag 24 januari

FILM 20.30. u. *Unverzoenlijke Erinnerungen* (West-Duitsland, 1979). In Aud. Vesalius. Toegang 60/50 (org. D.A.F.)

Dinsdag 25 januari

DISKUSSIE 20.00 u. *Gerrit Loots en Johan Tempsteadt: Persoonlijke ervaringen in El Salvador*. In Aud. Vesalius (org. Radikale Kriminologen).

FILM 19.30 - 22.10 u. *Eboli*, Italiaanse film van F. Rosi. In Aud. Vesalius.

TEATER 20.00 u. BKT speelt *Hamlet, de jongleur* (van *Per Christian Jersild*), in regie van Lucas Borkel en Luc De Smet. In Stuc. Toegang 60/40 (try-out).

VOORDRACHT 20.00 u. *Het innerlijke weten van de rozekranser*. In stedelijke voordrachtzaal, L. Vanderkelenstraat 30 (org. Rozekransers Genootschap).

Woensdag 26 januari

LEZING 20.30 u. Inleidende lezing i.v.m. *Transcendente Meditatie*. In TM-centrum, Broekstraat 21, Heverlee (nabij Naamsepoort). Vrijblijvend en gratis.

FILM 20.00 u. *Het land der grote belofte*. Poolse film van A. Wajda. In Aud. Vesalius.

TEATER 20.30 u. BKT met *Hamlet, de jongleur* (zie dinsdag 25 januari).

OPTREDEN 21.00 u. *Maachanka* in Trilingue, Busleydengang 6 a (Vismarkt). Toegang 50.

Donderdag 27 januari

TEATER 20.30 u. BKT met *Hamlet, de jongleur*. (zie dinsdag 25 januari).

Vrijdag 28 januari

TEATER 20.30 u. BKT met *Hamlet, de jongleur* (zie dinsdag 25 januari), maar nu première. Toegang 150/100

Zaterdag 29 januari

TEATER 20.30 u. BKT met *Hamlet, de jongleur* (zie dinsdag 25 januari), maar toegang nu 150/100.

Zondag 30 januari

ZONDAGMIDDAGCONCERT 11.00 u. *Jeanette Bekker*, begeleidt op de piano door B. Rawitz. In Aud. Cultureel Centrum, Koning Albertlaan 52. Toegang 100/50.

Maandag 31 januari

FILM 20.30 u. *De Pornografen van Shohel Imamura* (Japan, 1966). In Auditorium Vesalius. Toegang 60/50. (Org. D.A.F.)

* * *

TENTOONSTELLINGEN

T.E.M. 30 JANUARI: *Christine Thouzeau*. In kunstgalerie Embryo, J. Lipsiusstraat 20. Open van 14.00 tot 18.00 u. (zonen- en feestdagen van 11.00 tot 13.00 u.). Maandag gesloten.

T.E.M. 28 JANUARI: *Hedendaags Vlaamse beeldende kunst* in de zaal van de Nieuwe Valk, Tiensestraat 41. Van maandag tot vrijdag open van 8.00 tot 20.00 u. Gratis toegang. Organisatie: VRG i.s.m. Kunst in Huus.

Short Story

Vind jij ook dat een boek zo verschrikkelijk duur is? Kan ook jij nergens terecht met je pennenvruchten allerhande? Wel wij kennen nog mensen in jou situatie. Wel niet te hard van stapel lopen, maar ook niet bij de pakken blijven zitten. We willen er dus wat aan doen. In eigen beheer, zeg je dat iets. Ons wel, want we zijn er niet bezig. Ons volgende project is een verhalenbundel. Alleen de normen zijn erg hoog. Kwaliteit primeert immers. Denk je nog steeds in aanmerking te komen te komen staan dat je kortverhalen in drievoud naar Narre Dumoulin, of ga ze zelf bij hem afgeven op de Naamsestraat nr 63. En wie had dat durven voorspellen vòör 83 begon?

ZOEKERTJES

Muziektijdschrift Gandalf: elke maand aandacht voor de betere niet-comm. muziek. Proefnummers bij Gandalf, Mincklerstraat 123, 3000 Leuven.

Jas verloren, blauwe duffel met sleutels + roze sjaal, op fuif van pedagogie Do. 16 dec. in Lido. Bezorg terug bij Mieke Keunen Vital Decosterstraat 47 of in Peekaa, E. Van Evenstraat

De dienst Vrije Tijd van het Universitair psychiatrisch centrum vraagt gewetensbezuarden die zich willen inzetten voor de vorming van psychiatrische patiënten alsook voor het mede organiseren van Vrijtijdsactiviteiten. (15m) Voor deze werking zijn geen medische diploma's vereist. Inlichtingen: Dienst Vrije Tijd Joris Torfs Leuvense Baan 517 Kortenberg, 02/759 79 30.

ZOEKERTJES: 20 fr.

Gedrukt onderstaand rooster, 1 teken per vakje, 1 vakje tussen de woorden. Zenden aan Van Evenstraat, 24

Snel, nog vòör de bom!

Alles lijkt me in orde te zijn, zei de vrouw op een vertederende manier tegen haar vriendin op het moment dat de fall-out van de derde inslaande A-bom die dag door hun roodgloeiende ogen werd geregistreerd. Ze waren, in het jaar 1984, heel tevreden met de situatie zoals die zich voordeed. Zij was een ex-studente wiens mogelijkheden door de hoge Almaprijzen de das waren omgedaan, haar vriendin had vroeger moeten rondkomen van een bescheiden maandelijks O.C.M.W.-bijdrage; maar dat was nu reeds lang geleden... Het laatste wat ze hadden gedaan was de vredesoorlog uitbrak was samen nog eens de Veto doorbladeren. Toen echter was de EMP in volle hevigheid losgebarsten, zodat de fotozetmachine van Veto onmiddellijk eksploedeerde en het redaktieteam kolektief het hoekje verliet...

Wij hebben medewerkers nodig, nog vòör 1984 (de bom?). Zeg dat Orwell het gezegd heeft!

Perskommunikee Radikale Criminologen

Op dit ogenblik verblijven in België meer dan 18000 patiënten in psychiatrische ziekenhuizen. Meer dan 80% onder hen verblijven er meer dan vijf jaar. Nog steeds zijn deze patiënten door de geldende krankzinnigenwet van 1850 volkomen rechteloos, omdat deze wet enkel het statuut van de gekollokeerde kent. Het nieuwe wetsvoorstel Herman-Michielsen dat deze wet wil wijzigen is terzake volkomen ontoereikend. Vooreerst heeft het wetsvoorstel slechts betrekking op de onder dwang opgenomen, de gekollokeerden, die op dit ogenblik slechts 1 à 2% van de opnames vertegenwoordigen. De 7000 thans gekollokeerden zullen van dit wetsvoorstel slechts effectief kunnen gebruikmaken, als er ook voorzien wordt in de dechonisatieprogramma's omdat velen onder hen reeds meer dan 10 jaar in een instelling verblijven. Het wetsvoorstel verandert niets aan de machtsstructuur binnen het instituut, en laat de autoritaire macht van de psychiater terzake onaangestast. In deze situatie zal de patiënt zich al twee keren bedenken vooraleer hij een proces zal aanspannen. Hoe conformer de opgelegde norm, hoe vlugger buiten de instelling, redeneert men. Het wetsvoorstel houdt op geen enkele manier rekening met de belangen van de farmaceutische industrie die in de instituten alleen al een jaaromzet (1979) realiseerde van 329,5 milj. Bf. Het globaal jaarinkomen van de geneesheren verbonden aan de instituten bedroeg in dat jaar 440,7 milj. Bf. Meer dan 12000 personeelsleden zijn op dit ogenblik aan Belgische psychiatrische instituten 'verbonden'. De senator Herman-Michielsen verklaarde dan ook op een debat in Gent (16/11) dat de patiënt veelal 'een speelbal wordt van een ziekenhuis-

Glimlach & zoete balsem II

De volmaaktheid is niet van deze wereld. Neen, allesbehalve zelfs. Tot deze konklusie kwam vorige week onze redaktiesekretaris, J. H. Verbanck: "There's something rotten in my kingdom", ging het voor de 999ste keer door zijn al te druk bezet hoofd. Puur uit wanhoop greep hij naar zijn ganzeveer en perkament en begon een merkwaardig epistel, dat vanaf zijn publicatie op vrijdag 11, onvervaard de geschiedenis in ging als "De glimlach als zoete balsem".

Helaas, helaas, zoals al gezegd is niets volmaakt in deze wereld. Ook het onvolprezen organisatorisch en praktisch talent dat zich in de grijze cellen van ons aller redaktiesekretaris situeert. Met zware pennekrekken korregerde hij de titel "Verkrachtigen versus porno" van het artikel over Moniek Darge in "Meer verkrachtigen door meer porno".... tot groot jolijt van de redactie, in het bijzonder Luc V.

Neen, beste lezer, J.H.Verbanck ging met deze verbetering, onder invloed van zijn totaal overspannen leven en zijn connecties met de klassieke feministische wereld volledig de mist in... Moniek Darge zegt niet: "Meer verkrachtigen door meer porno", néén, "MINDER verkrachtigen door meer porno" moet het zijn. En recht meer haar aulus eindelijk te beurt vallen, samen met Luc V.

G.J.Janssens, coörd. typogr.

vervolg van p. 2

net aantal gecensureerde artikels was nog groter! En niet alleen artikels van mij.

Het was hoog tijd dat orde op zaken zou gebracht worden bij een kleine klik autokraten, die zichzelf tot redakteur bombarderen, de mensen die hun opinie niet delen buiten kijken en, volgens het beginsel van de strohalm en de balk, het corrupt nepotisme van hun vrienden in Politiek en Werkgroepenkonvent verzwege om elders pietluttigheden aan te klagen.

Er is in België geen grotere voorstander van de absolute persvrijheid dan mijzelf. Het is niet de bedoeling aan de redactie van SCHAMPER het zwijgen op te leggen, doch wel van hun misbruiken, op de kosten van de studentengemeenschap, een halt toe te roepen.

Twee mogelijkheden boden zich: ofwel werd SCHAMPER zelfdragend. Een verkoop van het studententijdschrift aan 5 fr. had er zelf een lukratieve zaak van gemaakt! Daarenboven is het paradoksaal dat een blad die in de tijd zo fel tegen de 10000 fr. inschrijvingsgeld protesteerde thans zonder scrupules een gedeelte van dat geld aanvaardt om haar publicatie te bekostigen!

De andere mogelijkheid was een soort controlecommissie in het leven roepen waar gecensureerde studenten bij in beroep zouden kunnen gaan. Een tussenkomst van Eric van Assche die aan de bestaande reglementering herinnerde, maakte deze controlecommissie zelfs overbodig. Het leek de sociale raad voldoende de hoofdredakteur te benoemen om het heer-syndicaat nepotisme op de redactie van SCHAMPER te beëindigen.

Mocht u meer inlichtingen en inzonden van de andere toon van de klok ooit laten horen, ben ik steeds ter uwer beschikking. Met vriendelijke groeten,

Christian Hoepied
studentenvertegenwoordiger
in de Sociale Raad

Erkenning...

Dat het NSV fascistisch geïnspireerd is lijkt geen twijfel. Hun racistische publicaties, hun connecties met VMO en hun systematische verantwoordelingen steunende op het ideeëngoed van nieuw rechts leveren hier, voor wat mij betreft, een afdoend bewijs. Feit is evenwel dat bepaalde procedures, die in het hangende erkenningsvraagstuk door ASR-instanties gebruikt worden (FKK, Sora, Kringraad) onaanvaardbaar zijn. Het weigeren van verenigingen, tegen de bestaande criteria in, getuigt op z'n minst van amateurisme en effent bovendien de weg voor arbitraire beslissingen in de toekomst. Het politiek opportunisme van een dergelijke houding wordt onder meer duidelijk wanneer men de stelling van de ASR t.o.v. het MLB beschouwt op dit vlak. De lifdigheidsinstelling van Meganck en Vanthuyne zal in de toekomst ongestoord haar primaire en niet louter verbale agressiviteit mogen beoefenen. Gelet op het feit dat erkenning voor hoger vernoemde verenigingen een aanzienlijke bron van inkomsten betekent (voor het MLB; 25000 BF verdeeld jaar) en daarenboven een vorm van legitimatie inhoudt (meer specifiek voor het NSV) is een herdenking van de erkenningscriteria vandaag noodzakelijk. Het verbod van niet-verbaal offensief geweld, evenals de eis van democratische ingesteldheid moeten hierbij richtinggevend zijn.

Jean de Bethune

Kreten en gefluister

Nee, ik kan het echt niet laten even te reageren op het roddel-praatje (je weet wel, over de zgn. duistere praktijken van een zekere hoofdredakteur, tevens auteur van deze brief), verschenen in 'Kreten en gefluister' van Veto nr. 13 dd. 7 januari. De verschenen viswijfp-raatje, bijgeerodde door Wim Verhelst, is immers iets te laag bij de grond en de waarheid is té boeiend om ze de lezers te onthouden.

Tot spijt van wie 't benijdt en tot grote pech voor Wim Verhelst moet ik de Opperste rechtbank voor Kriminele Zaken Veto en Grootinquisiteur Wim Verhelst ootmoedig 'bekennen' dat ik als auteur aangewezen wordt van een tekst die ik NOOIT geschreven heb! Ik kan mij echt niet van de indruk ontdoen dat knoer Wim Verhelst zijn dromen voor werkelijkheid heeft genomen, dat hij de klok ergens horen luiden heeft, maar helemaal niet weet waar de klepel hangt!

Het is inderdaad juist dat ik af en toe artikeljes voor Vlaanderen satirisch weekblad nr. 1, 't Pallieterke, schrijf (ondermeer, ja juist, over de studenten in Leuven). Ik heb echter nooit de aan mij toegeschreven tekst geschreven. Welke, volgens Wim zéér betrouwbaar bron hem dit in zijn rechteroor (jaja, ik voel vanwaar het briesje zucht) gefluister heeft intrigeert mij enigszins (zoals Wim zelf zegt: ik eet hies niemand op). In elk geval heeft die duistere bron er goed aan gedaan te fluisteren...

Ik kan moeilijk iets anders dan kwade wil en/of wraaklust ontdekken achter die schrijvelarij. Wim kent mij immers maar al te goed om te weten dat ik Veto nooit 'het meest marxistisch en blind-leninistisch weekblad' zou noemen. Hij weet verdorie héél goed dat ik nooit zo iets zou schrijven. (Knappe satire is immers op werkelijkheid gebaseerd en mag er niet te ver van afwijken). Wat ik denk over Veto en de ASR heb ik reeds meermalen neergepend in 'Ons Leven' (voor de geïnteresseerden o.m. nr. 2, oktober 1982). Maar wat ik schrijf en denk haalt Veto liefst uit de mond van iemand anders, liefst goed 'in zijn kader geplaatst en geïdeud'. De kletterstudenten moeten geleid worden, nietwaar? Ze zouden te vlug de waarheid kunnen ontdekken!

Ik heb altijd openlijk gezegd dat mij op de lippen lag. Ik sta bekend als iemand die openheid, redelijkheid en dialoog vooropstelt. Dat is wellicht mijn grootste fout voor andersdenkenden. Om mij toch te kunnen afschilderen als een fanatieke havik moeten JR-praktijken aangewend worden, zonder leugens als het kan, met leugens als het moet!

Uit het voorgaande trek ik de volgende konklusies:

- 1) 't Pallieterke wordt in Veto-kringen nóg meer gelezen dan De Morgen. Proficat
- 2) de zgn. dubbele check van de Veto-informatie is puur bluff. Als de andere blz. even betrouwbaar zijn krijgt Privé een nieuwe konkurent
- 3) Veto heeft het nog altijd niet afgeleerd met de bezetenheid van een pedante en betweterige kletter te ageren tegen alles wat niet-links is

Hopend op een terugkeer naar Uw gezond verstand zodat we onze energie in nuttigere dingen kunnen steken,
Luk Collet

Hoofdredakteur 'Ons Leven'
P.S. Het zou van getuigen van een minimum aan beleefdheid deze brief integraal te publiceren.